

Jim Butcher

**BÍLÁ
NOC**

TRIFID

Jim Butcher
Bílá noc

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

White Night
Copyright © Jim Butcher, 2007
All rights reserved.
Translation © Zdeněk Uherčík, 2015
Cover © Chris McGrath, 2015
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015

ISBN 978-80-7387-797-2

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Jim Butcher

BÍLÁ

NOC

Jim Butcher

BÍLÁ

NOC

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Novým přírůstkům do rodiny, Jessemu a Daře

Poděkování

Děkuji všem, kteří se jako dříve podíleli na vzniku knihy, i všem ostatním: obyvatelům Beta Foo Asylum, semper criticas. Děkuji své agentce Jenn, mé editorce Anne a svému andělu Shannon. Všechny jste mi pomohly víc, než si myslíte. Vlastně... Shannon možná víc než ostatní. Ale děkuji vám všem.

Kapitola první

Spousta věcí vypadá na pohled jinak, než jaké jsou ve skutečnosti. Pro ty nejhorší to platí dvojnásob.

Zastavil jsem svého otlučeného, pestrobarevného VW brouka před zchátralým činžákem, sotva pět bloků od mého suterénního bytu. Když mě poldové zavolají, bývá už obvykle hodně rušno. Na místě je nejmíň jedna mrtvola, několik aut, bliká spousta majáků, všude narážíte na žlutočernou pásku a vrážíte do novinářů. Nebo se aspoň všechno tohle chystá.

Na tomhle místě činu panoval naprostý klid. Neviděl jsem žádná policejní auta a stála tu jen jedna sanitka se zhasnutými světly. Kolem procházela mladá matka s dítětem v kočárku a druhé vedla za ruku. Postarší muž venčil labradora. Nikdo tu neokouněl ani nedělal nic neobvyklého.

Zvláštní.

Přestože bylo slunečné květnové odpoledne, přejelo mi po zátylku plíživé mrazení. Obvykle se mi to nestává, pokud není v dohledu aspoň jedna vraždící příšera.

Přešel jsem to jako paranoiu postupujícího věku. Ne že bych byl *tak* starý, zvláště na čaroděje, ale věk stále postupuje a já jsem si celkem jistý, že to nespěje k ničemu dobrému.

Zaparkoval jsem tedy Modrého brouka a šel jsem do toho činžáku. Vyšel jsem po schodišti, jehož dlažba potřebovala vyměnit nebo aspoň pořádně vydrhnout, a zahrnul jsem do chodby s hustým kobercem, který byl uprostřed

téměř prošlapaný a vyhlazený do vysokého lesku. Dveře bytů byly otlučené, odřené, ale z poctivého dubu. Tam na mě čekala Murphyová.

Při necelých sto šedesáti centimetrech výšky a sotva padesáti kilogramech váhy nevypadá jako drsná chicagská policistka, která se s chladnou hlavou postaví všemožným nestvůrám a šilencům. Takové dívky nemívají blond vlasy a nosík jako knoflíček. Někdy mě ale napadá, že Murphyová snad ani není ztělesněním protikladu, protože ani veliké modré oči a zdánlivá bezbrannost nedovedou zakrýt její vrozenou tvrdost a houževnatost. Věnovala mi navýsost pracovní pokývnutí a stroze mě přivítala. „Dresdene.“

„Poručíku,“ protáhl jsem s přehnanou úklonou a rozmáchlým gestem. Nedělal jsem to čistě kvůli kontrastu k její odměřenosti. Nejsem takový. „Jsem oslněn.“

Čekal jsem posměšný úšklebek. Namísto toho se ale zdvořile pousmála a opravila mě: „Seržantko.“

A máš to, Harry. Úvodní zdvořilůstky nezabírají, a navíc jsi Murphyové připomněl, co ji stálo spojenectví a přátelství s tebou.

Murphyová bývala detektiv poručík a velela Oddělení pro zvláštní vyšetřování chicagské policie. Tohle oddělení řešilo případy, které se nevešly do kolonky „normální“. Když upír zmasakroval náhodného chodce, ghúl zabil hlídače hřbitova nebo když nadpřirozená bytost proklela někoho tak, že mu vlasy začaly růst dovnitř namísto ven, musel to někdo vyšetřit. Někdo se na to musel podívat a ujistit radnici a obyvatele, že je vlastně všechno v mezích. Byla to nevděčná práce, ale oddělení se do ní pouštělo se zvednutým hledím a umanutou urputností. A občas si zavolalo čaroděje Harryho Dresdena, aby podal pomocnou ruku.

Jejím šéfům nakonec zvedlo mandle, když ve stavu nouze odsunula své služební povinnosti a pomáhala mi s případem. Samotné vedení Oddělení pro zvláštní vyšetřování bylo profesní Sibiří. Tím, že jí vzali hodnost a funkci, kvůli nimž se nadřela jako kuň, ji ponížili a uštedřili krutou ránu její hrdosti a sebeúctě.

Povzdechl jsem si. „Seržantko. Promiň, Murph, úplně jsem zapomněl.“

Pokrčila rameny. „To nic. Sama na to občas zapomenu. Většinou když zvedám v práci telefon.“

„Ale i tak. Měl bych víc myslet.“

„To si myslíme všichni, Harry,“ opáčila a lehce mě štouchla pěstí do bicepsu. „Ale nikdo ti to nevyčítá.“

„To je od tebe opravdu velkorysé, slečno Myšičko.“

Ušklíbla se a stiskla přivolávací výtahu. „Na místech činu obvykle nebývá takový klid, ne?“ řekl jsem cestou nahoru. Znovu se zašklebila. „Tohle není místo činu.“

„Že není?“

Podívala se na mě. „Aspoň ne oficiálně.“

„Aha. Takže tu vlastně nejsem.“

„Ne oficiálně. Ořezali Stallingsovi rozpočet. Dokáže sice udržet oddělení v chodu, ale...“

Povytáhl jsem obočí.

„Potřebuji znát tvůj názor,“ řekla.

„Na co?“

Zavrtěla hlavou. „Nechci tě ovlivňovat. Jenom se podíváš a řekneš mi, co uvidíš.“

„To by šlo.“

„Zaplatím ti ze svého.“

„Murph, nemusíš přece...“

Uzemnila mě pohledem.

Její uražená hrdost jí nedovolovala přijímat žádnou laskavost. Zvedl jsem ruce, jako že se vzdávám. „Jak praviš, šéfe.“

„Přesně tak.“

Zavedla mě do bytu v šestém patře. Několik dveří na chodbě bylo pootevřených a já za nimi koutkem oka zahlédl zvědavé kukuče obyvatel. Došli jsme na konec chodby, kde postávali dva zdravotníci. Unudění a mrzutí zdravotníci. Jeden kouřil, druhý se s rukama založenýma na prsou opíral o stěnu. Měl zavřené oči a štítek čepice stažený do obličeje. Když Murphysová otevřela dveře bytu, ani se na ni nepodívali.

Vybídla mě, abych šel dovnitř.

Vstoupil jsem do bytu. Byl malý, ošuntělý, ale bylo tady čisto. Protější stěnu se dvěma okny zabírala miniaturní džungle prosperujících pokojových květin. Od dveří jsem viděl maličkou televizi na televizním stolku, starou hi-fi věž a futon.

Mrtvá žena ležela na futonu.

Ruce měla složené na břicho. Nedokázal jsem přesně odhadnout, jak dlouho může takhle ležet, ale mrtvola ztratila všechnu barvu a měla trochu nadmuté břicho, takže jsem předpokládal, že smrt nastala přinejmenším včera. Určit její věk bylo stejně obtížné, ale nejspíš jí bylo něco málo přes třicet. Na sobě měla růžový froté župan, brýle a hnědé vlasy měla stažené do uzlu.

Na kávovém stolku vedle futonu stála otevřená prázdná lékovka. Vedle ní karafa s nazlátlou tekutinou, poprášená daktyloskopickým práškem a zakrytá plastovým sáčkem. Sklenice mezi karafou a lékovkou byla prázdná, jen na dně zbývalo trochu vody. Asi tolik, kolik mohlo vzniknout rozpuštěním jedné nebo dvou kostek ledu.

Hned u sklenice ležel v plastovém sáčku ručně psaný dopis a propiska.

Zadíval jsem se na tu ženu. Pak jsem šel k futonu a přečetl jsem si dopis.

Ten neustálý strach mě vyčerpává. Nic jiného nezbyvá. Odpusťte. Janine.

To bylo všechno. Otrásl jsem se.

Nemyslete si, tohle nebyla moje první mrtvola. Naopak. Viděl jsem místa činu, která vypadala jako fotky z pekelných jatek. A věřte mi, že jsem cítil horší pachy. Vykuchané tělo vydává takový hnilobný a smrtelný puch, že se o něj můžete opřít. Ve srovnání s některými mými předchozími případy byl tenhle docela poklidný. Spořádaný. Až úhledný.

Vůbec to tady nevypadalo jako v příbytku mrtvé ženy. Možná proto jsem měl husí kůži. Nebýt těla Janine, vypadalo by to, že si majitel odskočil něco zakousnout.

Sunul jsem se bytem a dával jsem pozor, abych se ničeho nedotkl. Koupelna a ložnice se podobaly obývacímu – útulné, trochu omšelé, jednoduše zařízené, ale dobře udržované. Pak jsem zamířil do kuchyně. Ve vychlazené vodě v dřezu se odmáčelo nádobí. Ve skleněné misce zakryté fólií se v ledničce marinovalo kuře.

Zaslechl jsem za sebou tiché kroky. „Sebevrazi si obvykle nedávají marinovat maso. Ani nenechávají odmočit nádobí. A brýle jim nejsou k ničemu.“

Murphyová si odkašlala.

„Nikde žádné obrázky. Nevidím rodinné fotky, maturitní fotky, fotky dětí v Disneylandu.“ Zamířil jsem do druhé ložnice. „V umyvadle ani v koši v koupelně nejsou žádné vlasy. Není tu počítač.“

Otevřel jsem dveře hlavní ložnice, zavřel jsem oči a rozprostřel po místnosti své čarodějnické smysly. Našel jsem, co jsem hledal.

„Praktikovala,“ zašeptal jsem.

Janine měla svoji svatyni na nízkém dřevěném stolku u východní stěny. Když jsem přicházel blíž, cítil jsem jem-

nou energii jako teplo vycházející z téměř vyhaslého ohniště. Energie okolo stolku nikdy nebyla silná, a od ženi-ny smrti ještě slábla. Do příštího východu slunce zřejmě zmizí úplně.

Na stolku byly pečlivě rozestavené různé předměty. Zvoneček a silná, v kůži vázaná kniha, zřejmě deník. Byl tu také starý cínový kalich, velice prostý a bez poskvrnky, a mahagonová hůlka, na jejímž konci byl měděným drátem připevněn krystal.

Jedna věc ležela nepatříčně.

Velice stará dýka s úzkou čepelí někdy z počátku rene-
sance. Říkalo se jí misericorde a byla určena pro ránu z mi-
losti. Ležela na koberci před svatyní a hrotem mířila ke
druhé straně pokoje.

Zabručel jsem. Došel jsem k dýce. Sklonil jsem se k zemi
a podíval jsem se od čepele k jílci. Pak jsem se vrátil ke
dveřím a nahlédl jsem do obýváku.

Jílec dýky ukazoval na tělo Janine.

Šel jsem zpátky do ložnice a podíval jsem se, kam míří
hrot dýky.

Ukazoval na protější stěnu.

Střelil jsem pohledem po Murphyové, která teď stála ve
dveřích.

Naklonila hlavu. „Cos našel?“

„Ještě nevím. Vydrž.“ Šel jsem ke stěně a přidržel jsem
dlaň asi centimetr od jejího povrchu. Zavřel jsem oči
a soustředil jsem se na ty nejjemnější stopy zbytkové ener-
gie. Po chvílce jsem ruku spustil. „Něco tam je. Ale je to
příliš slabé, než abych bez použití vhledu zjistil, co to je.
A do toho se mi vůbec nechce.“

„A to znamená co?“ zeptala se Murphyová.

„To znamená, že potřebuju nějaké nářadí. Hned jsem
zpátky.“ Šel jsem dolů do auta, kde jsem měl krabici na ry-

bářské náradí. Popadl jsem ji a vrátil jsem se do ložnice mrtvé.

„To je nějaká novinka,“ poznamenala Murphyová.

Položil jsem krabici na zem a otevřel jsem ji. „Vyučoval jsem svoji učednici thaumaturgii. Občas jsme kvůli bezpečnosti museli za město.“ Prohrabával jsem krabici, dokud jsem nenašel plastovou zkumavku s kovovými pilinami. „První týdný jsem jen naházel pár věcí do sáčku od rohlíků, ale jednodušší je mít něco trvalejšího.“

„Co je to?“

„Měděné piliny. Vedou energii. Jestli je tam nějaký otisk, měl bych ho rozeznat.“

„Aha. Něco jako daktyloskopický prášek.“

„Jo, přesně tak.“ Z kapsy kabátu jsem vyndal kousek křídly, dřep jsem si a na koberci jsem kolem sebe nakreslil tenký kruh. Když jsem ho dokončil, silou vůle jsem ho uzavřel a cítil jsem, jak ožil. Vytvořil neviditelnou zástěnu síly, která stínila nahodilé energie a soustředila moji vlastní magii. Bylo to delikátní kouzlo, aspoň pro mě, a snažit se o ně bez kruhu bylo jako chtít rozškrtnout sirku v hurikánu.

Zavřel jsem oči, soustředil jsem se a do pravé dlaně jsem si nasypal několik gramů měděných pilin. Vdechl jsem do nich trochu energie, jen tolik, aby získaly magický náboj, který je přitáhne ke slabé energii na stěně. Když bylo hotovo, zamumlal jsem: „Illumina magnus.“ Pak jsem špičkou nohy přerušil kruh, uvolnil kouzlo a hodil jsem piliny ven.

Modře zajiskřily a zašustilo to, když dopadly na stěnu a ulpěly na ní. Ve vzduchu bylo cítit ozón.

Naklonil jsem se ke stěně a opatrně jsem sfoukl piliny, které ulpěly v nerovnostech. Pak jsem poodstoupil.

Měděné piliny vytvářely jasné tvary, konkrétně písmena: EXODUS 22:18.

Murphyová na to zírala s nakrčeným čelem. „Verš z bible?“

„Jo.“

„Ten neznám. Ty jo?“

Přikývl jsem. „Tehle mi uvízl v hlavě. ‚Čarodějníci nedáš živu býti.‘“

Kapitola druhá

„Takže vražda,“ poznamenala Murphyová. „Vypadá to tak,“ přitakal jsem.

„A vrah chtěl, abys to zjistil.“ Postavila se vedle mě a mračila se na stěnu. „Polda by tohle nenašel.“

„Jo.“ V prázdném bytě to lehounce cinklo. Zřejmě jeden z těch domáckých zvuků, na které byla oběť zvyklá.

„Takže co hledáme?“ zeptala se Murphyová lehčím tónem. „Nějakého náboženského cvoka? Fanouška do čarodějnických procesů? Znovuzrozeného inkvizitora?“

„A používá magii, aby po sobě nechal vzkaz?“

„Cvoci můžou být pokrytci.“ Zamračila se. „Jak se tam ten vzkaz dostal? Musel to udělat někdo, kdo praktikuje?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Když ji zabil, zřejmě to napsal prstem namočeným do vody v kalichu. Voda se vypařila, ale zbytková energie zůstala.“

Zamračila se. „Z vody?“

„Z požehnané vody v kalichu v její svatyni. Představ si ji jako svěcenou vodu. Je stejným způsobem nasycená pozitivní energií.“

Murphyová zamžourala na mě a pak na stěnu. „Svěcená? Myslela jsem si, že v magii jde o energii, matematiku, rovnováhu a takové věci. Něco jako elektřina a termodynamika.“

„Všichni si to nemyslí.“ Pokývl jsem k oltáři. „Ta oběť byla wiccanka.“

Murphyová se zamračila. „Čarodějka?“

„Byla také čarodějka. Ne každý wiccan má vrozenou schopnost praktikovat. Většina z nich dokáže při svých rituálech a ceremoniích využít jen nepatrné množství síly.“

„Tak proč je dělají?“

„Drazí, shromáždili jsme se, abychom spojili tohoto muže a tuto ženu svátostí manželství.“ Pokrčil jsem rameny. „Každá víra má své obřady, Murph.“

„Takže tady jde o střet náboženství?“

Pokrčil jsem rameny. „Pro opravdového wiccana je těžké dostat se do střetu s jinou vírou. Samotná wicca je hodně volná. Existují základní zásady, které uznává asi devadesát devět procent wiccanů, ale jádrem jejich víry je osobní svoboda. Wiccanové věří, že pokud tím nikomu neublížeš, můžeš se chovat, jak chceš, a vyznávat víru, jakou chceš. Takže víra každého z nich je trochu jiná. Individuální.“

Murphyová, která byla v podstatě katolička, se zamračila. „Myslím, že i v křesťanství je pár slov o odpuštění a toleranci a chování se k ostatním tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.“

„Hmm. A pak přišly křížové výpravy a inkvizice.“

„A o to mi jde. Bez ohledu na to, co si myslím o islámu nebo wicce, jsou to skupiny lidí. Každá víra má své obřady. A protože víru vyznávají lidé, má každá víra i své blbce.“

„Na rozpoutání boje stačí jedna strana,“ souhlasil jsem. „Kukluxklan cituje bibli jako o závod. To samé dělá i spousta reakčních církevních organizací. A většinou citáty vytrhávají z kontextu.“ Ukázal jsem na stěnu. „Jako tady.“

„No nevím. Čarodějníci nedáš živu býti. To mi připadá dost jasně.“

„Vytržené z kontextu, ale jasně. Nezapomínej, že je to ve stejné knize bible, která schvaluje trest smrti pro dítě,

kteří prokleje své rodiče, pro majitele dobytčete, které jeho nedbalostí někoho zraní, pro každého, který v neděli pracuje nebo rozdělá oheň, a pro každého, kdo má styk se zvířetem.“

Murphyová si odfrkla.

„A taky nezapomínej, že původní text byl sepsán před tisíci lety. Navíc v hebrejštině. Slovo použité v tom verši označuje někoho, kdo čaruje, aby druhým ublížil. Tehdejší kultura znala rozdíl mezi zlovolnou a dobrou magií. Ve středověku už uvnitř církve platil všeobecný postoj, že každý, kdo provozuje magii, automaticky představuje zlo. V té době se nerozlišovalo mezi bílou a černou magií. A když se verš překládal do angličtiny, měl král Jakub takový děs z čarodějnic, že se z toho, kdo zlé čary užívá, stala prostě čarodějnice.“

„Vypadá to jako vytržené z kontextu,“ řekla Murphyová. „Ale všichni ti budou tvrdit, že bible musí být dokonalá. Bůh by přece takové chyby v Písmu svatém nedovolil.“

„Myslím, že bůh dal každému svobodnou vůli. Což zjevně zahrnuje svobodu nepřesného překladu z jednoho jazyka do druhého.“

„Nenuť mě přemýšlet,“ řekla Murphyová. „Já věřím tomuhle.“

Ušklíbl jsem se. „Vidíš? Proto já nejsem věřící. Nedokázal bych mlčet tak dlouho, abych byl schopný vyjít s ostatními.“

„Myslela jsem, že je to proto, že bys nedokázal respektovat žádnou víru, která by respektovala tebe.“

„To taky,“ přitakal jsem.

Během rozhovoru jsme se oba vyhýbali pohledu na tělo v obýváku. Rozhostilo se nepřijemné ticho. Zapraskaly parkety.

„Vražda,“ řekla nakonec Murphyová s pohledem upřeným na stěnu. „Možná se někdo vydal na svaté tažení.“

„Vražda,“ řekl jsem také. „Je moc brzy na nějaké předpoklady. Co se ti nezdálo, žes mě zavolala?“

„Ten oltář. Nesrovnalosti kolem oběti.“

„Nikdo nevezme magický nápis na stěně jako důkaz.“

„Já vím. Oficiálně je to sebevražda.“

„To znamená, že míček je na mojí straně hřiště.“

„Mluvila jsem se Stallingsem. Od zítřka si беру pár dní volna. Jdu do toho.“

„Fajn.“ Najednou jsem měl divný pocit kolem žaludku.

„Tohle není jediná sebevražda, že ne?“

„Teď jsem ještě v práci, a o tomhle s tebou nemůžu mluvit. Ale někdo jako Butters by mohl.“

„Dobře.“

Pak se Murphyová bez varování bleskově otočila a jako kosou švihla nohou ve výšce kotníku. Tvrdě to plesklo a něco těžkého žuchlo na zem. Potom se se zavřenýma očima vrhla na něco neviditelného. Několikrát rychlými, krátkými pohyby hmátla do vzduchu, pak hekla, napjala svaly a natočila se v ramenou.

Ozvalo se bolestivé vrísknutí a pod Murphyovou najednou ležela dívka s jednou rukou bolestivě zkroucenou za zády.

Ještě jí nebylo dvacet. Měla na sobě kanady, černé masáčové kalhoty a šedé tričko bez rukávů. Byla možná o třicet centimetrů vyšší než Murphyová a pevně stavěná. Vlasy měla na ježka a odbarvené na bílo. Tetování na krku mizelo pod tričkem, krátce se objevilo na holém bříse a pokračovalo pod kalhoty. Měla spoustu náušnic, kroužek v nose, kroužek v obočí a stříbrný cvoček těsně pod dolním rtem. Na zápěstí, které jí Murphyová zkroutila za záda, měla navlečený náramek z malých černých skleněných korálků.

„Harry?“ otázala se Murphyová trpělivým a zdvořilým tónem, ale i tak mi bylo jasné, že chce okamžité vysvětlení.

Povzdechl jsem si. „Asi si vzpomínáš na moji učednici Molly Carpenterovou, Murph.“

Murphyová se naklonila, aby si ji prohlédla z profilu. „No jistě. Bez těch růžovomodrých vlasů jsem ji hned nepoznala. A posledně taky nebyla neviditelná.“ Věnovala mi útrpný pohled.

Mrkl jsem na Murphyovou a dřep jsem si na koberec vedle dívky. Nasadil jsem co nejpřísnější výraz. „Řekl jsem ti, že máš zůstat v bytě a cvičit si soustředění.“

„Ale no tak,“ opáčila Molly. „To přece nejde. A je to přílišná nuda.“

„Cvičení dělá mistra.“

„Už mám cvičení až po krk! Vím toho padesátkrát víc než loni.“

„A jestli udržíš tempo příštích šest nebo sedm let, mohla by ses, možná, osamostatnit. Do té doby jsi učednice. Já jsem učitel, takže budeš dělat, co ti řeknu.“

„Ale já vám můžu pomoci!“

„Z vězení sotva.“

„Vstoupila jste na místo činu.“

„No to je toho.“

(Pokud vám to uniklo, Molly má trochu problémy s autoritami.)

To bylo zřejmě to nejhorší, co mohla říct.

„Tak dobře,“ řekla Murphyová, vyndala z kapsy bundy pouta a zacvakla je Molly kolem zápěstí. „Máte právo nevyprávět.“

Molly vytřeštila oči. „Co je? Harry...“

„Pokud se toho práva vzdáte,“ pokračovala Murphyová v rituálu monotónním hlasem, „může být cokoli, co řeknete, proti vám použito u soudu.“

Pokrčil jsem rameny. „Promiň. Takhle vypadá skutečný život. Už nejsi nezletilá, takže budeš souzena jako dospělá. Je to první přestupek, asi to nebude víc než... Murph?“

Murphyová přestala citovat Mirandu. „Třicet až šedesát dní,“ pokračovala.

„Vidíš? Nic hrozného. Uvidíme se za měsíc nebo za tři.“

Molly zbledla. „Ale... ale...“

„A hned první den dej někomu nakládačku. To ti ušetří spoustu problémů,“ dodal jsem.

Murphyová zvedla spoutanou Molly na nohy. „Rozumíte svým právům?“

Molly otevřela ústa a vyjeveně se dívala z Murphyové na mě a zpět.

„Nebo by ses mohla omluvit,“ řekl jsem.

„Pro... promiňte, Harry.“

Povzdechl jsem si. „Ne mně. Tohle není moje místo činu.“

„Ale...“ Molly polkla a podívala se na Murphyovou. „Já jsem tam jen tak stála.“

„Máš rukavice?“

„Ne.“

„Boty?“

„Ano.“

„Dotkla ses něčeho?“

„Hm. Dveří. Jen jsem do nich trochu strčila. A té čínské vázy s mátou. Je trošku naprasklá.“

„Což znamená,“ pokračovala Murphyová, „že když prokážu, že je to vražda, vpadnou sem technici, najdou tvoje otisky prstů a bot a vzhledem k tomu, že ten tvůj ježatý účes vypadá dost křehce, získají také genetické stopy z odlomených vlasů. Protože nejsi vyšetřovatelka ani policejní konzultantka, zařadí tě důkazy nalezené na místě činu mezi podezřelé z vraždy.“

Molly potřásla hlavou. „Ale před chvílí jste říkala, že oficiálně to bude sebevražda.“

„I kdyby ano, neznáš celou proceduru tak jako tady Harry, a mohla jsi svojí přítomností zahladit stopy skutečného vraha. Když udeří znovu, bude mnohem těžší ho odhalit.“

Molly na ni jen zírala.

„Proto pohyb civilistů na místě činu upravuje zákon. Tohle není hra, slečno Carpenterová,“ řekla Murphyová chladným hlasem, ale beze stopy hněvu. „Chyba tady může stát život. Chápeš?“

Molly pohlédla z Murphyové na mě a zpět a svésila ramena. „Nechtěla jsem... omlouvám se.“

„Omluva mrtvé neoživí, Molly,“ řekl jsem laskavě. „Tohle nesmíš dělat. Ještě ses nenaučila domýšlet důsledky.“

Molly se ošila a přikývla.

„Doufám, že se to už nikdy nestane.“

„Ne, madam.“

Murphyová se zatvářila nevěřičně a podívala se na mě.

„Myslela to dobře,“ řekl jsem. „Chtěla jen pomoci.“

Molly mi věnovala vděčný pohled.

Murphyová jí sundala pouta. „To my všichni,“ opáčila o poznání přívětivěji.

Molly se šklebila a mnula si zápěstí. „Hm. Seržantko? Jak jste poznala, že tam jsem?“

„Praskaly parkety, ale nikdo po nich nechodil,“ poznamenal jsem.

„Tvůj deodorant,“ řekla Murphyová.

„Piercing v jazyku ti cinkl o zuby,“ dodal jsem.

„Před chvílkou jsem cítila pohyb vzduchu,“ přihodila Murphyová. „Nevypadalo to na průvan.“

Molly polkla a trochu zrudla. „Aha.“

„Ale neviděli jsme tě, vid', Murph?“

Murphyová zavrtěla hlavou. „Ani trochu.“

Učedníkům občas prospěje trochu ponížení a vypuštění ega. Ta moje si zkroušeně povzdechla.

„Když už jsi tady, tak můžeš jít s námi,“ řekl jsem. Pokývl jsem Murphyové a zamířil jsem ke dveřím.

„Kam jdeme?“ vyhrkla Molly. Oba unudění zdravotníci vytřeštili oči na Molly, která mi šla v patách. Murphyová vyšla za námi a pokynula jim, že mohou odnést tělo.

„Podívat se za jedním přítelem. Máš ráda polku?“

Kapitola třetí

Ve Forenzním institutu na West Harrison Street jsem nebyl od té šlamastyky s nekromancery. Už to budou skoro dva roky. I přesto, že je to vlastně úložiště bývalých lidských bytostí čekajících na pitvu, to není nijak nepříjemné místo. Obklopuje ho upravený parčík se zelenými trávničky, pečlivě stříhanými keři a nově namalovanými parkovacími místy. Samotné budovy byly tiché, funkční a úhledné.

Často to místo vídám v nočních můrách.

Nejsem žádný fanda do mrtvol, ale můj kamarád se dostal do křížové magické palby a utkal se s oživlou supermrtvolou, která málem rozervalala moje auto vedví holýma rukama.

Od té doby jsem se tu neukázal. Měl jsem lepší věci na práci než navštěvovat taková místa. Když jsem ale zaparkoval a vykročil ke dveřím, nebylo to tak zlé, jak jsem se bál. Bez zaváhání jsem vstoupil.

Molly tu dnes byla poprvé. Na moji prosbu odložila většinu té své obličejové bižuterie a peroxidový účes zakryla starou kšiltovkou. Nevypadala nijak zvlášť důvěryhodně, ale byl jsem celkem spokojený. Nicméně ani moje oblečení se nedalo nazvat vycházkovým a těžký kožený kabát mi v horkém dni určitě dodával punc excentričnosti. Nebo by dodával, kdybych víc vydělával.

Strážný za stolem, kde tehdy zabili Phila, očekával jenom mě. Řekl, že Molly musí počkat. Tak jsem mu řekl,

že počkám taky, dokud mu Butters nepotvrdí, že jde se mnou. Strážný se zatvářil kysele při představě, že bude muset vynaložit neuvěřitelnou námahu, kterou vyžadovalo vytukání čísla na telefonu. Zabuřel do sluchátka, několikrát zamručel a pak stiskl tlačítko. Bezpečnostní dveře zabzučely a já s Molly jsme vešli dovnitř.

V márnici je několik piteven, ale není těžké uhodnout, ve které se Butters nachází. Stačí jen jít za polkou.

Šel jsem za prskavým bučením tuby, dokud jsem neslyšel i štěbetání klarinetu a mečení akordeonu. Pitevna číslo tři. Krátce jsem zaklepal, otevřel jsem dveře a zůstal jsem stát na chodbě.

Waldo Butters se skláněl nad svým stolem, mžoural do monitoru a zadkem vrtěl do rytmu polky. Něco si zamumlal, pokývl a do rytmu stiskl loktem mezerník. Ani se na mě nepodíval. „Ahoj, Harry.“

„To je Bohémská rapsodie?“

„Yankovic. Ten chlap je génius. Počkej chvilku, než všechno vypnu.“

„V pohodě,“ opáčil jsem.

„Vy jste s ním už pracoval?“ zeptala se Molly.

„Hmm. Je v obraze.“

Butters počkal, až začne cvakat tiskárna, vypnul počítač, vrátil se k tiskárně, vyjmul z ní dva listy a sešil je k sobě. Pak listy položil na hromádku jiných papírů a všechny stáhl gumičkou. „Tak, to by mělo stačit.“ Otočil se ke mně a zašklebil se.

Butters je trochu podivín. Není o mnoho větší než Murphyová a má na sobě méně svalů než ona. Jeho černé vlasy připomínají továrnu na drátěnky vteřinu po výbuchu. Je samá ruka a noha, což zvláště vyniká v zeleném chirurgickém plášti. Má protáhlý, hranatý obličej, skobovitý nos a na čilých očkách brýle se silnými skly.

„Harry,“ protáhl a podal mi ruku. „Dlouho jsme se neviděli. Co dělá ruka?“

Stíkl jsem mu ruku. Má dlouhé, pevné, šlachovité prsty. Nevypadá nijak nebezpečně, ale rozhodně má odvalu a myslí mu to. „Řekl bych, že tak tři měsíce. Ujde to.“ Zvedl jsem levou ruku a zahýbal jsem prsty v rukavici. Prsteník a malíček se trochu třásly a cukaly, ale hýbaly se, když jsem to po nich chtěl.

Svaly na levé ruce se mi v podstatě roztavily při nečekaném plamenném střetu během boje s tlupou upírů. Doktoři byli vyjevení z toho, že mi nemusí ruku amputovat, ale tvrdili, že už s ní nikdy nepohnu. Butters mi pomohl vymyslet fyziologickou terapii, takže teď jsem prsty hýbal skoro normálně. Ruka stále vypadala příšerně, ale i to se začínalo lepší. Odporné žmolky zjizvené kůže a spáleného masa mizely a ruka už tolik nepřipomínala roztavený voskový model. Dokonce mi začínaly růst nehty.

„Dobré,“ poznamenal Butters. „Ještě hraješ na kytaru?“

„Držím ji a vydává zvuky. Možná je trochu přehnané říkat tomu hraní.“ Pokynul jsem Molly. „Moje učednice Molly Carpenterová, Waldo Butters.“

„Tak učednice?“ Butters jí podal ruku. „Rád tě poznávám. Proměňuje tě ve veverky, ryby a podobnou havěť jako v Meči v kameni?“

Molly si povzdechla. „Kéž by. Stále se ho snažím přesvědčit, aby mi ukázal, jak se proměnit, ale nechce.“

„Slíbil jsem tvým rodičům, že nedovolím, aby ses proměnila v hromadu břechky. Předpokládám, Buttersi, že ti někdo řekl, že se tady zastavím. Nechci jmenovat.“

„No jo,“ opáčil doktůrek a přikývl. Zdvihl prst, šel ke dveřím, zamkl a opřel se o ně zády. „Hele, Dresdene, musím být opatrný na to, co komu řeknu. Mám prostě takovou práci.“

„Jasně.“

„Takže ode mě jsi to neslyšel.“

Podíval jsem se na Molly. „Kdo to řekl?“

„Bezva.“ Šel ke mně a podal mi svazek papírů. „Jména a adresy zesnulých.“

Zachmuřeně jsem papíry prolístoval. Povětšinou technický text a ošklivé fotografie. „Oběti?“

„Oficiálně jsou to zesnulí.“ Butters stiskl rty. „Ale máš pravdu. Jsem si celkem jistý, že jsou to oběti.“

„Proč?“

Otevřel ústa, zase je zavřel a zamračil se. „Nikdy jsi něco nezahlédl koutkem oka? A když ses podíval pořádně, nic tam nebylo? Nebo to aspoň nevypadalo tak, jak sis myslel?“

„Samozřejmě.“

„Tak tohle je stejný případ. Většina z nich jsou klasické, běžné sebevraždy. Jen pár detailů nesedí, víš?“

„Nevím. Pouč mě.“

„Vezmi si hned tu nahoře. Pauline Moskowitzová. Třicet devět, dvě děti, manžel, dva psi. Odešla v pátek večer a kolem třetí v sobotu ráno si v hotelové vaně přeřízla žíly na zápěstí.“

Pročítal jsem zprávu. „Rozumím tomu dobře, že byla na antidepresivech?“

„Hmm,“ přitakal Butters, „ale nic zvláštního. Brala je osm let a neměla žádné problémy. Nikdy neměla sebevražedné sklony.“

Díval jsem se na ošklivou fotografii tuctové nahé ženy ležící ve vaně plné kalné tekutiny. „Co se tvému skalpelu nelíbilo?“

„Ty řezné rány. Použila odlamovací nůž. Byl ve vaně. Přetřela si šlachy na obou zápěstích.“

„A?“

„A. Jakmile se přeřízla šlachy na jednom zápěstí, nemohla téměř ovládat prsty. Jak si tedy mohla přeříznout šlachy na obou zápěstích? Použila dva nože zároveň? Tak kde je ten druhý?“

„Mohla ho držet v zubech.“

„Když zavřu oči a hodím kámen na jezero, možná trefím loď,“ řekl Butters. „Technicky je to možné, ale naprosto nepravděpodobné. Druhá rána by téměř jistě nebyla tak hluboká a čistá. Tyhle vypadají, jako kdyby někdo krájel tvrdý sýr na plátky. Ty dvě rány jsou skoro totožné.“

„Předpokládám, že to není přesvědčivý důkaz.“

„Oficiálně ne.“

„To jsem dnes slyšel už několikrát. Co si myslí Brioché?“

Při zmínce o jeho šéfovi se Butters ušklíbl. „Ockhamova břitva, abych použil jeho oblíbený výraz. Sebevraždy. Šmytec.“

„Ty si ale myslíš, že ten nůž držel někdo jiný?“

Doktůrek zbledl a mlčky přikývl.

„To mi stačí,“ opáčil jsem. „A co to dnešní tělo?“

„Nevím, dokud ho neuvidím.“ Úkosem si mě změřil.

„Ty předpokládáš, že je to další vražda.“

„Vím to. Ale dokud je Murphysová v práci, tak to vím jenom já.“

„Dobře,“ povzdechl si Butters.

Prolistoval jsem stránky paní Moskowitzové a dostal jsem se k dalším ošklivým fotkám. Také žena. Podle záznamu se jmenovala Maria Casselliová. Bylo jí třidvacet let, když zapila třicet tablet Valia celou láhví čističe odpadů.

„Také hotelový pokoj,“ poznamenal jsem polohlasem.

Molly se mi natáhla přes rameno, aby viděla fotografii místa činu. Zbledla a o několik kroků ucouvla.

„Jo,“ řekl Butters a se zájmem si prohlížel moji uřednici.

„Je to trochu neobvyklé. Většina sebevražd se odehrává

doma. Sebevrazi jdou jinam jen tehdy, když chtějí skočit z mostu, vjet autem do jezera nebo něco podobného.“

„Slečna Casselliová měla manžela,“ řekl jsem. „A žila s nimi její mladší sestra. Takže měla rodinu.“

„Jo,“ přitakal Butters. „Co myslíš, že řekl Brioche?“

„Přistihla manžílka se sestřičkou a rozhodla se, že to ukončí?“

„Hmm... hmm.“

„Já... asi,“ hlesla Molly.

„První dveře vpravo,“ řekl Butters a odemkl.

Molly vyběhla na chodbu.

„Kristepane, Harry, na tohle je moc mladá.“

Vzal jsem do ruky fotografii Mariina těla. „Je toho nějak moc.“

„Opravdu je čarodějka? Jako ty?“

„Jednou bude. Když přežije.“ Pročítal jsem další dvě zprávy. Oběma ženám bylo přes dvacet, obě zdánlivé sebevraždy se odehrály v hotelovém pokoji, ani jedna nežila sama.

Poslední zpráva byla trochu jiná. Pročetl jsem ji a podíval jsem se na Butterse. „Co je zvláštní na téhle?“

„Sedí na stejný profil,“ opáčil Butters. „Žena, zemřela v hotelovém pokoji.“

Díval jsem se do papírů. „A kde je příčina smrti?“

„To je právě to. Žádnou jsem nenašel.“

Povytáhl jsem obočí.

Rozpráhl ruce. „Harry, já svojí práci rozumím. Chci mít v těchhle věcech jasno. Ale nemám sebemenší tušení, jak tahle žena zemřela. Všechny testy vyšly negativně. Každá teorie, kterou jsem si vytvořil, se nakonec rozsypala. Po medicínské stránce je v bezvadné kondici. Vypadá to, jako kdyby se prostě vypnula. Všechny orgány najednou. V životě jsem nic takového neviděl.“

„Jessica Blancheová,“ četl jsem ze zprávy. „Devatenáct. Hezká. Nebo aspoň docela hezká.“

„U mrtvých holek těžko říct,“ poznamenal Butters. „Ale celkem souhlasím.“

„Ale není to sebevražda.“

„Jak říkám, mrtvá v hotelovém pokoji.“

„Tak co ji vůbec spojuje s ostatními?“

„Pár drobností. Třeba to, že měla kabelku s doklady, ale žádné šaty.“

„Takže je někdo musel odnést.“ Sroloval jsem papíry do trubičky a zamyšleně jsem si jimi pleskal o nohu. Otevřely se dveře a vešla Molly. Ústa si utírala papírovým ručníkem. „Ještě ji tu máš?“

Butters povytáhl obočí. „Jo. Slečna Blancheová je tady. Proč?“

„Myslím, že by nám Molly mohla pomoci.“

Molly na mě překvapeně pohlédla. „Co?“

„Asi to nebude příjemné, Molly, ale možná dokážeš něco vyčíst.“

„Z mrtvé holky?“ hlesla Molly.

„Tys chtěla jít se mnou,“ připomenul jsem jí.

Zamračila se a zhluboka se nadechla. „Ano. Pravda. Tak já to zkusím.“

„Opravdu? Nebude to nic pěkného, ale získáme víc informací a mohlo by to někomu zachránit život.“

Netrvalo dlouho, nasadila rozhodný výraz a podívala se mi do očí. „Ano.“

„Tak dobře. Připrav se. Buttersi, necháme ji chvilku samotnou. Můžeme dojít pro slečnu Blancheovou?“

„Hm. K čemu to bude dobré?“

„Celkem k ničemu. Cestou ti to vysvětlím.“

Chvilku se kousal do rtu a pak přikývl. „Tudy.“

Vedl mě chodbou ke skladišti. Byla to stejná pitevna

jako ta, z níž jsme vyšli, ale navíc byla vybavená chladicími boxy, jak se na márnici sluší. Tady jsme byli tehdy, když nekromancer s pomocí party zombií bez milosti odpráskl Buttersovu schopnost ignorovat existenci nadpřirozena.

Butters si přitáhl nosítka, podíval se na seznam na stěně a jel s nosítky k chladicím boxům. „Od té doby, co se to stalo Philovi, sem nerad chodím.“

„Já jsem na tom stejně,“ opáčil jsem.

Přikývl. „Vezmi tuhle stranu.“

Nechtělo se mi. Jsem sice čaroděj, ale mrtvolky se mi oškliví, a to ani nemusí být oživlé a snažit se mě zabít. Ale předstíral jsem, že je to veliký pecen chleba, a pomohl jsem mu přeložit tělo přikryté silným plátnem z kovové desky na nosítka.

„Tak, co s ní bude dělat?“

„Podívá se jí do očí.“

Nedůvěřivě si mě změřil. „Aby na sítnici viděla otisk toho, na co se dívala před smrtí? Přece víš, že je to báchorka.“

„Na těle se otisknou i jiné věci. Někdy jsou to poslední myšlenky, pocity, vjemy.“ Potřásl jsem hlavou. „Technicky vzato mohou tyhle otisky ulpět na jakémkoli neživém předmětu. Slyšels o čtení z předmětů?“

„To skutečně existuje?“

„Jo. Ale tyhle věci se moc snadno naruší, takže čtení je pak zatraceně ošidné. A navíc je to mimořádně obtížné.“

„Aha. Ale ty si myslíš, že by na těle něco mohlo zůstat?“

„Snad.“

„To vypadá vážně nadějně.“

„Potenciálně.“

„Tak proč to neděláš v jednom kuse?“

„Je to choulostivá věc. Pokud jde o magii, jemnůstky mi moc nejdu.“

Zamračil se a opřel se do nosítek. „Ale tvojí učedníci ano?“

„Čarodějnictví není standardizované. Každý čaroděj má nadání pro jiný druh magie podle svého přirozeného talentu, zkušeností a povahy. Síla každého spočívá v něčem jiném.“

„V čem je tvoje síla?“

„Umím nalézat věci, sledovat věci. A hlavně je zapalovat. V tom jsem dobrý. Přesměřování energie, vysílání takové energie, která rezonuje s energií toho, co hledám. Uvádím energii do pohybu, dávám jí žádaný směr nebo ji ukládám na později.“

„Aha. To nejsou jemnůstky?“

„Hodně jsem se snažil zvládnout různé druhy jemné magie. Ale je v tom asi tak stejný rozdíl, jako kdybych se namísto trhání za struny snažil zahrát mistrovskou skladbu na klasickou španělku.“

Butters po vteřince přemýšlení přikývl. „A ta dívčina hraje na španělku?“

„Skoro. Není tak silná jako já, ale má nadání pro mnohem jemnější magii. Zvláště pro mentální a emocionální. Proto měla takové potíže s...“

Kousl jsem se do jazyka. Neměl jsem právo říkat někomu, že Molly porušila jeden ze Zákonů magie. Už tak je pro ni dost těžké vyrovnat se s tím, co v nevinosti učinila. Nemusím z ní navíc dělat psychopatickou bestii, která prochází výcvikem čarodějky.

Butters si mě chvílku měřil, pak ale přikývl a nechal to být. „Co myslíš, že najde?“

„Nemám zdání. Proto se chceme podívat.“

„Zvládl bys to sám? Tedy kdybys musel.“

„Už jsem to zkoušel,“ uhnul jsem. „Neumím dost dobře proniknout do objektu a sotva z toho získám něco srozumitelného.“

„Říkals, že to pro ni asi nebude příjemné. Proč?“

„Protože jestli tam něco bude a ona to ucítí, prožije to. Z první ruky. Jako kdyby to zažila sama.“

Butters tiše hvízdal. „Aha. To asi bude docela zlé.“

Vrátili jsme se a já nakoukl do dveří, než jsem je úplně otevřel. Molly seděla na podlaze v pozici lotosového květu, oči měla zavřené a hlavu lehce skloněnou na stranu. Ruce si opírala o stehna a palci se lehce dotýkala prostředníků.

„Tiše,“ zamumlal jsem. „Žádný zvuk, dokud neskončí.“

Butters přikývl. Co nejtíšeji jsem otevřel dveře. Zajeli jsme s nosítky dovnitř, nechali je před Molly a na můj pokyn jsme oba šli k protější stěně a čekali jsme.

Molly trvalo víc než dvacet minut, než se dostatečně soustředila k provedení poměrně jednoduchého kouzla. Soustředění vůle a jasná představa záměru jsou nedílnou součástí každého užití magie. Tolikrát a tak dlouho jsem musel soustředit sílu, že vědomé úsilí musím vyvinout jen tehdy, když jde o zvláště složité a nebezpečné kouzlo nebo když si myslím, že je moudré nespěchat. Většinou mi soustředění vůle netrvá ani vteřinu. Je to zásadní v situacích, kdy rozhoduje rychlost. Slintající nestvůry a rozzuření upíři vám málokdy dají dvacet minut na rozmyšlenou.

Molly se sice učila rychle, ale přesto před sebou měla ještě dlouhou cestu.

Když konečně otevřela oči, měla nepřítomný pohled. Pomalu, opatrně vstala a váhavě šla k nosítkám. Stáhla plátno, aby viděla dívce do obličeje. Pak se stále s tím nepřítomným výrazem sklonila, něco si šeptala a otevřela mrtvole oční víčka.

Téměř okamžitě něco měla.

Vytřeštila oči a tiše vyjekla. Několikrát se prudce, trhaně nadechla a obrátila oči v sloup. Několik vteřin stála nehybně, pak dlouze, drsně vzdechla a podlomila se jí kole-

na. Neupadla, ale spíš se složila. Ležela, rychle dýchala a z úst jí vycházelo táhlé hrdelní sténání.

Tělem jí proběhlo několik vln, které vycházely od kyčlí k nadržům. Pak ochabla, její dech se zklidnil, ale s každým výdechem tiše, rozechvěle zasténala.

Překvapeně jsem zamrkal.

Tak tohle jsem nečekal.

Butters hlasitě polkl. „Hm. Bylo to to, co si myslím?“

Stiskl jsem rty. „Asi ano.“

„Co se stalo?“

„Ona...“ Odkušlal jsem si. „Něco má.“

„Něco má, fajn,“ zabručel Butters a povzdechl si. „Já jsem neměl nic takového aspoň dva roky.“

Pokud šlo o mě, byly to asi čtyři roky. „Chápu,“ řekl jsem soucitnějším tónem, než jsem zamýšlel.

„Není na to mladá? Tedy podle zákona.“

„Ne.“

„Dobře. Aspoň si nepřipadám tak absurdně.“ Prohrábl si vlasy. „Co teď?“

Tvářil jsem se profesionálně a dělal jsem, že mě nic nepřekvapuje. „Počkáme, až se dá dohromady.“

„Hmm.“ Podíval se na Molly a povzdechl si. „Měl bych víc chodit ven.“

To my oba, kamaráde. „Mohl bys jí přinést vodu nebo něco takového, Buttersi?“

„Jasně. Tobě taky?“

„Ne.“

„Hned jsem zpátky.“ Butters zakryl mrtvolu a vyklouzl ze dveří.

Šel jsem k Molly a sklonil jsem se nad ní. „Hej, zelenáči. Slyšíš mě?“

Trvalo jí dlouho, než odpověděla. Jako když s někým mluvíte přes půlku světa po telefonu. „Ano..., slyším vás.“

„Dobrý?“

„Ach, bože,“ vzdychla a usmála se. „Ano.“

Tiše jsem zabručel a zamnul jsem si čelo, protože mě začínala bolet hlava. Napadaly mě chmurné myšlenky. Zatraceně. Vždycky, když mě vyšetřování vystavilo příšernému psychickému šoku, přidal jsem si do sbírky nočních děsů další kousek. Hned poprvé, a zelenáč měl...

Co vlastně měla?

„Chci, abys mi hned řekla, cos cítila. Podrobnosti můžou časem vyblednout jako zapomenuté části snu.“

„Tak dobře,“ zašeptala ospale. „Podrobnosti. Ona...“ Potřásla hlavou. „Bylo jí skvěle. Nádherně.“

„Všiml jsem si. Co ještě?“

Molly dál pomalu vrtěla hlavou. „Víc nic. Jen tohle. Pocit. Extáze.“ Trochu se mračila, jako kdyby si chtěla srovnat myšlenky. „Vypadalo to, jako by to všechny její ostatní smysly úplně překrylo. Myslím, že tam nic jiného ani nebylo. Žádný obraz, zvuk, myšlenka ani vzpomínka. Nic. Ani nevěděla, že zemřela.“

„Přemýšlej,“ řekl jsem tiše. „Cokoli, na co si vzpome- neš, může být důležité.“

Butters se v tu chvíli vrátil s orosenou láhví minerálky. Hodil mi ji a já ji podal Molly. „Napij se.“

„Díky.“ Otevřela láhev, otočila se na bok a začala hltavě pít. Ani se neposadila. V téhle poloze jí šaty ještě těsněji přiléhaly k tělu.

Butters na to chvíli zíral a pak si povzdechl a šel ke stolu ořezávat tužky. „Co tedy víme?“

„Zdá se, že umřela šťastná. Udělals jí toxikologické testy?“

„Jo. Stopy THC, ale toho se mohla nadýchat na koncertě. Jinak byla čistá.“

„Zatraceně. Napadá tě něco, co by mohlo oběti způsobit... tamto?“

„Z farmakologického hlediska ne. Snad jen kdyby jí někdo zavedl drátky do center rozkoše v mozku a dráždil je. Ale nikde na lebce nejsou stopy po chirurgickém zákroku. Něčeho takového bych si všiml.“

„Hmm,“ řekl jsem.

„Takže to mají na svědomí bubáci,“ poznamenal Butters.

„Je to možné.“ Podíval jsem se do papírů. „Co dělala?“

„To nikdo neví. Vypadá to, že o ní nikdo nic neví. Nikdo se k tělu nepřihlásil. Nenašli jsme žádné příbuzné. Proto je pořád tady.“

„Ani žádná adresa,“ řekl jsem.

„Ne. Jen ta na řidičáku z Indiany, ale to je slepá ulička. Jinak už toho v kabelce moc neměla.“

„A vrah jí sebral šaty.“

„Podle všeho,“ přisvědčil Butters. „Ale proč?“

Pokrčil jsem rameny. „Zřejmě je na nich něco, co se nemělo najít.“ Stiskl jsem rty. „Nebo co jsem neměl najít já.“

Molly se prudce posadila. „Na něco jsem si vzpomněla, Harry.“

„Jo?“

„Pocit,“ řekla s dlaní přitisknutou na pupík. „Bylo to jako..., já nevím, jako slyšet hrát dvacet různých kapel zároveň, ale hmatem. Cítila takové mravenčení na břicho. Jako by jí tam přejížděli takovým tím ozubeným lékařským kolečkem.“

„Wartenbergovo kolečko,“ řekl Butters.

„Co?“ hlesl jsem.

„Takovým jsem zkoušel nervy na tvé ruce, Harry,“ uvedl mě Butters do obrazu.

„No páni.“ Zamračil jsem se na Molly. „Jak můžeš k čertu vědět, jaký to vyvolává pocit?“

Molly mi věnovala hříšný úsměv. „Asi byste nechtěl slyšet podrobné vysvětlení.“

Butters si lehce odkašlal. „Někdy se používají rekreačně, Harry.“

Cítil jsem, že rudnu. „Aha. No dobře. Buttersi, nemáš fixu?“

Vzal jednu ze svého stolu a hodil mi ji. Podal jsem ji Molly. „Ukaž kde.“

Přikývla, lehla si na záda a vyhrnula si tričko. Pak zavřela oči, sundala uzávěr z fixy a začala si s ní zvolna přejíždět po břiše. Soustředěně krčila čelo.

Když skončila, stálo na jejím břiše zřetelnými, velkými písmeny: EX 33:18.

Zase Exodus.

„Dámy a pánové,“ řekl jsem polohlasem, „máme tu sériového vraha.“

Kapitola čtvrtá

Cestou zpátky Molly téměř nemluvila. Jen se s přivřenými očima opírala o okénko a zřejmě se vyhřívala v červáncích.

„Molly,“ řekl jsem laskavě, „heroin je taky fajn. Zeptej se Rosy a Nelsona.“

Nepatrný úsměv zmizel a chvíli na mě jen zírala. Přemýšlivý výraz se postupně změnil ve znechucení.

„Zabilo ji to,“ řekla nakonec. „Bylo to tak příjemné, a zabilo ji to.“

Přikývl jsem.

„Vůbec to nevěděla. Neměla nejmenší šanci.“ Chvíli se zdálo, že Molly bude zvracet. „Byl to upír, že jo? Z Bílého dvora? Ti přece používají sex k získání životní energie.“

„Je to jedna z možností. Ale v Neverneveru je spousta démonických bytostí, které to dělají podobně.“

„A byla zabita v hotelu,“ pokračovala, „kde není žádný práh, který by ji chránil před démony.“

„Výborně, zelenáči. Když vezmeš v úvahu, že ostatní oběti nezemřely technikou Bílého dvora, znamená to, že vrahů je buď víc, nebo jeden, který používá různé techniky. Zatím můžeme jen hádat.“

Zamračila se. „Co budete dělat?“

Zamyslel jsem se. „Musím zjistit, jestli mají oběti něco společného.“

„Že jsou mrtvé?“ navrhl Molly.

Pousmál jsem se. „Kromě toho.“

„No dobře. Co tedy budete dělat?“

Pokývl jsem k papírům od Butterse, které ležely na přístrojové desce. „Začnu tady u toho. Uvidím, co z toho dokážu vyčíst. Pak půjdu mezi lidi a budu se ptát.“

„A co budu dělat já?“

„Přijde na to? Kolika korálky pohneš?“

Změřila si mě. Pak si odepнула náramek z černých korálků a podržela ho před sebou. Korálky sklouzly dolů a nad nimi zůstalo asi deset centimetrů volné šňůrky.

Molly se soustředila na náramek, který jsem jí vyrobil jako pomůcku k soustředění a zklidnění myšlenek. Když zacházíte s magií, jsou soustředění a klid nezbytné. Magie je primární tvůrčí silou a reaguje na vaše myšlenky a emoce. Ať chcete, nebo ne. Pokud máte roztržštěné nebo zmatečné myšlenky nebo když se nesoustředíte na to, co děláte, může magie reagovat mnoha nepředvídatelnými a nebezpečnými způsoby.

Tohle se Molly stále učí. Má talent, nechybí jí schopnosti, ale úsudek. Proto se ji přibližně rok snažím učit, jak svoji sílu používat odpovědně, opatrně a s respektem k nebezpečím, která může umění představovat. Jestli to nebude mít pořádně srovnané v hlavě, její magické nadání ji zabije. A mě nejspíš vezme s sebou.

Molly je čarodějnice.

Použila magii, aby ovlivnila mysl svých dvou přátel, protože je chtěla zbavit závislosti na drogách. Vymklo se jí to, a důsledky byly dost děsivé. Jeden z jejích mladých přátel se dosud nezotavil natolik, aby se postaral sám o sebe, druhý se z toho dostal, ale stále se u něho objevovaly různé potíže.

Normálně vás Bílá rada čarodějů za porušení některého ze Zákonů magie zabije. Existuje jediná výjimka, když se některý z čarodějů Rady nabídne, že převezme odpověd-

nost za výchovu černokněžníka, dokud Rada nedospěje k přesvědčení, že úmysly učedníka byly dobré a jeho mysl je stabilní. Pokud ano, je to v pořádku. Když ne, černokněžník zemře. A s ním i čaroděj, který byl za něho odpovědný.

Také jsem býval černokněžník. A spousta členů Rady si stále není jistá, jestli náhodou nejsem odjištěná časovaná bomba. Když se Molly ocitla před soudem Bílé rady, vložil jsem se do toho. Musel jsem.

Někdy toho rozhodnutí lituji. Jakmile jednou poznáte sílu černé magie, těžko odoláváte pokušení znovu ji použít. A Molly tyhle sklony měla. Měla sice dobré srdce, ale byla zatraceně mladá. Vyrůstala v přísně vedené rodině, a jakmile okusila trochu volnosti, chtěla za každou cenu jít vlastní cestou. Teď už byla zpátky doma a snažila se najít rovnováhu mezi disciplínou a přežitím ve světě magie.

Naučit ji vrhnout oheň na nějaký cíl nebylo zvlášť těžké. Těžké bylo vysvětlit jí, proč a kdy to má nebo nemá udělat. Molly viděla v magii nejlepší způsob řešení jakéhokoli problému. Musela se naučit, že to tak není.

Proto jsem jí vyrobil ten náramek.

Dlouho se na něj dívala, až jeden korálek začal stoupat vzhůru a zarazil se o její prsty. Vzápětí se k němu přidal druhý. Třetí se pohnul po několika vteřinách chvění. Čtvrtému to trvalo ještě déle. Pátý několikrát poskočil, Molly zklamaně vydechla a všechny korálky se podvolily přitažlivosti.

„Čtyři ze třinácti,“ poznamenal jsem, když jsem zahýbal na příjezdovou cestu. „Není to špatné, ale ještě nejsi připravena.“

Dívala se na náramek a zammula si čelo. „Včera večer jsem udělala šest.“

„Tak jen pokračuj. Chce to soustředění, klid, jasnou mysl.“

„Co to znamená?“

„Že tě čeká ještě hodně práce.“

S povzdechem vystoupila z auta a zadívala se na jejich dům. Bylo to krásné místo s plaňkovým plotem a vším ostatním, co budilo zdání klidného předměstí, přestože všude kolem se rozkládalo město. „Moc dobře mi to ne-vysvětlujete.“

„Možná,“ opáčil jsem. „Možná se moc dobře neučíš.“

Zpražila mě pohledem a chtěla něco odseknout, ale roz-myslela si to. „Omlouvám se. Za ten závoj a že jsem vás sledovala. Nechtěla jsem být nezdvořilá.“

„Neberu to tak. Také jsem býval takový. Nečekám, že budeš vždycky dokonalá.“

Pousmála se. „Co se dneska stalo...“

„Stalo se. Je to pryč. A kromě toho to fungovalo. Ne-vím, jestli bych sám dokázal z té oběti vůbec něco vyčíst.“

„Vážně?“

Přikývl jsem. „Mohlo by nám to hodně pomoci. Díky.“

Téměř zářila. Jednou nebo dvakrát po pochvle doslo-va zářila, ale během jednoho nebo dvou měsíců jsme to zvládli. Usmála se tak, že v tu chvíli vypadala ještě mladší, než ve skutečnosti byla, vyběhla po schůdcích a zmizela v domě.

Osaměl jsem s desítkami stran zpráv o mrtvých ženách. Chtěl jsem o nich vědět víc asi stejně, jako jsem chtěl str-čit ruku do drtiče větví.

Povzdechl jsem si. Musím se pohnout dopředu, ale aspoň to můžu udělat se sklenicí v ruce.

Tak jsem šel k McAnallymu.

Macova hospoda, opravdu je to hospoda, žádný bar, je jedno z mála míst v Chicagu, kde se scházejí téměř vý-hradně členové nadpřirozeného společenství. Nemá žád-ný vývěsní štít. K neoznačeným vchodovým dveřím jsem

musel sejít po několika schodech. Uvnitř je nízký strop, křivolaký bar a nepravidelně rozmístěné dřevěné sloupy s ručně vyřezávanými motivy. Mac dokáže udržet elektrické zařízení na baru v chodu i navzdory magickým bytostem, které tudy procházejí. Zčásti proto, že se tady málokdy vyskytne plnohodnotný čaroděj, jako jsem já, který by byl příčinou nevyhnutelného kolapsu jakéhokoli složitějšího elektrického zařízení, a zčásti proto, že udělal spoustu preventivních opatření. Nepoužívá elektrické osvětlení, protože výměna prasklých žárovek by ho stála jmění, ale dokáže udržet funkční stropní ventilátory a telefon.

Na stěně vedle dveří visí jednoduchý dřevěný nápis: SMLUVNĚ NEUTRÁLNÍ PŮDA. To znamená, že Mac svoji hospodu prohlásil za místo bez nepřátelských akcí ve smyslu Dohod, což je v nadpřirozeném světě obdoba Ženevské konvence. Příslušníci národů, které Dohody podepsaly, mohli v míru vejít a nikdo je zde neobtěžoval. Všechny zúčastněné strany musely respektovat neutrální půdu a veškeré spory se řešily venku. Přísahey, práva a závazky související s pohostinností, platily v nadpřirozeném světě téměř jako přírodní zákony. To znamená, že v Chicagu je vždycky místo, kde se dá s kýmkoli setkat a očekávat civilizovaný výsledek.

Ale přesto se při příchodu k McAnallymu můžete ocitnout ve špatné společnosti.

Vždycky si sedám zády k zakouřené stěně.

Bylo pozdní odpoledne a v hospodě bylo rušněji, než bývá obvyklé. Ze třinácti stolů byly volné jen dva. Vybral jsem si ten nejmíc stranou a hodil jsem na něj papíry a kábat.

Šel jsem k baru a cestou jsem potlačoval instinktivní nutkání shýbat se pod stropními ventilátory, které byly na dvoumetrové čaroděje zavěšené proklatě nízko. Pokývl

jsem Macovi. Je to vyšší hubený chlapík a hlavu má holou jako koleno. Může mu být někde mezi třicítkou a padesátkou. Měl na sobě bílé tričko, džíny a bělostnou zástěru. Přestože se na grilu na dřevo dělalo několik steaků, bylo jeho oblečení bez poskvrnky. „Dej mi pívko, Macu.“

Mac mi po pultu poslal tmavou láhev svého domácího piva. Otevřel jsem ji, obrátil do sebe, a když jsem mu ji prázdnou vracel, přidal jsem dvacku. „Nos další.“

Mac překvapeně zabručel a nadzvedl obočí.

„Neptej se,“ poznamenal jsem.

Založil si ruce na prsou a řekl: „Klíčky.“

Chvíli jsem si ho pronikavě měřil, ale bylo mi to celkem jedno. Hodil jsem klíčky od Modrého brouka na bar.

Mac mi dal další pivo a už cestou ke stolu jsem upíjel. Když jsem obcházel vyřezávaný sloup ve tvaru odporného obra, jemuž na kotníky dorážejí nadpřirození rytíři, bylo pivo skoro pryč.

Obvykle do mě takhle nepadají. Měl jsem asi být opatrnější, ale nechtěl jsem se v těch věcech hrabat střízlivý. Myslel jsem si, že když budu mít dost rozbředlý mozek, nezanechají v něm všechny ty zlé věci, kterými se budu muset probrat, tak hluboký otisk.

Posadil jsem se a s občasnými přestávkami na pivo jsem pročetl zprávy od Butterse. Četl jsem slova, ale připadala mi podivně prázdná. Četl jsem je, rozuměl jsem jim, ale zdála se mi bezvýznamná. Mizela jako oblázky hozené do studny. Jen zčeřila hladinu, ale jinak nic.

Měl jsem pocit, že dvě z obětí poznávám, i když ne podle jména. Asi jsem je někde viděl, možná u McAnallyho. Ostatní mi povědomé nebyly, ale nemohl jsem znát všechny tváře z nadpřirozeného společenství.

Na chvíli jsem si odpočinul a pořádně jsem se napil. Nechtěl jsem v tom pokračovat. Nechtěl jsem nic z toho vi-

dět. Nechtěl jsem s tím mít nic společného. Už jsem viděl až moc zraněných a zabitých lidí. Až moc mrtvých žen. Nejraději bych ty papíry spálil, vyšel ven a jen tak bezcílně chodil.

Místo toho jsem četl dál.

Když jsem skončil, neměl jsem žádné zjevné pojitko mezi oběťmi, dopíjel jsem pátou láhev a venku bylo tma. V hospodě bylo ticho.

Když jsem se rozhlédl, zjistil jsem, že vyjma Maca mám celou hospodu pro sebe.

To bylo divné. U Maca nebývá přeplněno, ale o večerech tu bývá poměrně živo. Nepamatoval jsem si, kdy naposledy tu bylo navečer tak pusto a prázdno.

Mac mi přinesl další láhev a položil ji na stůl v okamžiku, kdy jsem dopil tu předchozí. Podíval se na řadu prázdných láhví.

„Vyčerpá jsem dvacku?“

Přikývl.

Zabručel jsem, vytáhl jsem peněženku a položil jsem na stůl další.

Zamračil se napřed na ni a pak na mě.

„Já vím. Obvykle takhle nepiju.“

Tiše si odfrkl. Mac není moc upovídaný.

Ukázal jsem na papíry. „Nesnáším, když se ubližuje ženám. Nesnáším, když se ubližuje komukoli, ale když někdo ublíží ženě, je to ještě horší. Nebo dítěti.“ Zíral jsem na ty zprávy a pak jsem se rozhlédl po prázdném baru. Dal jsem si dvě a dvě dohromady. „Přines další a posaď se.“

Mac povytáhl obočí. Pak šel k baru, vzal si pivo a vrátil se ke stolu. Zručným pohybem otevřel láhev. Jen tak, bez otvíráku. Mac je profík. Přisunul mi moji láhev a zdvihl svoji.

Pokývl jsem mu a přitukli jsme si.

„Co se děje?“ zeptal jsem se tiše.

Mac postavil pivo na stůl a přejel pohledem po hospodě.

„Já vím. Kam všichni šli?“

„Pryč.“

Kdyby Skrblík místo peněz skrblil slova, vypadal by vedle Maca jako chudý příbuzný. Mac nepoužíval rozvitě věty. V podstatě ani nepoužíval věty.

„Pryč. Myslíš pryč ode mě.“

Přikývl.

„Mají strach. Proč?“

„Šedý plášť.“

Dlouze jsem vydechl. Už skoro dva roky jsem byl Strážcem Bílé rady. Strážci jsou ozbrojenými silami Bílé rady, lidé zvyklí na násilí a spory. Za normálních okolností Strážci hlídají čaroděje, aby neporušovali Zákony magie a nepoužívali své schopnosti proti zbytku lidstva. Teď nebyly normální okolnosti. Rada byla již několik let ve válce se dvory upírů. Většina Strážců zahynula v boji a oni zoufale potřebovali nové čaroděje, kteří by oblékli šedý plášť. Byli tak zoufalí, že požádali i mě. I přes moji poskrvrněnou minulost.

Spousta lidí na světě má nějaký talent. Jen zlomek vládne takovou silou a má takový talent, aby se mohl stát členem Bílé rady. Pro ostatní je kontakt se Strážci omezen jen na to, že se některý objeví, aby tlumočil výstrahu ohledně možného zneužití magie.

Když ale kdokoli poruší Zákony magie, Strážci se objeví, zatknou ho, postaví před soud, odsoudí a nejspíš i popraví. Ze Strážců má každý strach, i já, přestože jsem víceméně v jejich váhové kategorii. Pro lidi s menším nadáním, což je Macova obvyklá klientela, jsou Strážci něčím mezi anděly pomsty a bubáky.

Zřejmě si mě začali dosazovat do role bubáka. To mi může hodně ztížit hon na vraha citujícího Exodus. Oběti

zřejmě patří do místního nadpřirozeného společenstva, ale většina wiccanů nerada mluví o své víře a o svých souvěřících. Částečně je to z respektu k osobní svobodě a soukromí, který je té víře vlastní. Zčásti je za tím dědičná opatrnost všech věřících.

To byly důvody, proč se mnou sotva někdo bude chtít mluvit. Pokud si budou myslet, že jsou v těch vraždách namočení Strážci, vyběhnou se mnou dřív, než řeknete: „Upalte čarodějnici.“

„Nikdo se nemusí bát. Ty ženy oficiálně spáchaly sebevraždu. Kdyby Murphyová nedala na instinkt, vůbec bychom nevěděli, že tady běhá vrah.“

Mac mlčky usrkával pivo.

„Pokud ovšem neexistuje něco, podle čeho je všem v našem ranku jasné, že jde o vraždy, ale já o tom nevím.“

Mac položil pivo na stůl.

„Je mezi nimi nějaká spojitost,“ řekl jsem šeptem. „Ta ale není v policejních zprávách. Lidé kolem magie o ní vědí. Proto jsou vystrašení.“

Mac se zamračil na pivo a pak se podíval na nápis SMLUVNĚ NEUTRÁLNÍ PŮDA u dveří.

„Já vím,“ pokračoval jsem. „Nechceš se do toho zaplést. Ale někdo zabíjí ženy. A nechává vzkazy speciálně pro mě. Ať to dělá kdokoli, nepřestane, dokud ho nenajdeme.“

Mac se ani nehnul.

Dál jsem na něho opatrně tlačil. „Chodí sem spousta lidí. Pijí, jedí a mluví. Ty jim naléváš, obsluhuješ gril a připadáš jim neviditelný. Ale já vím, že slyšíš víc, než většina z nich tuší, Macu. Možná víš něco, co by mi mohlo pomoci.“

Chvilí si mě s neproniknutelným výrazem měřil. „Jsi to ty?“

Málem jsem se rozesmál, ale včas jsem si uvědomil, že to myslí vážně.

Chvilku mi trvalo, než jsem si to srovnal. Co jsem začal v Chicagu provozovat praxi, strávil jsem hodně času pomocí místnímu nadpřirozenému společenství. Sem tam jsem pomáhal s vymítáním, řešil jsem potíže s duchy, učil mladé talenty sebekázní. Dělal jsem i drobnější věci, které nesouvisely přímo s magií. Radil jsem, jak vycházet s přátelskými, ale nelidskými bytostmi, které o sobě dávaly vědět magicky nadaným jedincům, pomáhal jsem rodičům vyrovnat se se skutečností, že jejich dítě dokáže z ničeho nic způsobit, že kočka vzplane.

Přesto všechno se mě titíž lidé, kterým jsem pomáhal, báli.

Dokonce i Mac.

Asi jsem jim to nemohl mít za zlé. Co začala válka a já měl své povinnosti Strážce a učedníci, nebyl jsem už tak přístupný jako dřív. Na veřejnosti jsem se vlastně objevoval jen tehdy, když se něco dělo a umírali lidé. Občas jsem zapomínal, jak děsivé může nadpřirozeno být. Žil jsem při vědomí relativní síly a moci. Nedělám si iluze, že zvládnou všechno, co se na mě sesype, ale nejsem žádné béčko. Když se do toho opřu a dám si záležet, jsem rovným soupeřem i pro hodně mocné bytosti.

Tihle lidé ne. Tohle je chudina nadpřirozeného světa a nemají možnosti, které mi dává má síla. A koneckonců jsem to byl já, od koho se čekalo, že je bude chránit před nebezpečími nadpřirozena. Pokud byli opravdu přesvědčeni, že ty ženy někdo zavraždil, byly tu dvě možnosti. Buď jsem to byl já, protože nikdo jiný není tak krutý, aby to udělal, nebo jsem byl natolik neschopný, že jsem to dopustil. Ani jedna z těch variant mě nestavěla do pěkného světla. Přidejte si k tomu rostoucí strach a nebylo se čemu divit.

Ale bolelo to.

„Nejsem to já,“ řekl jsem polohlasem.

Mac si mě chvíli měřil a pak přikývl. „Potřeboval jsem to slyšet.“

„Jasně. Nevím, kdo za tím je. Ale máš mé slovo, že až ho chytím, zabiju ho bez ohledu na to, kdo to je nebo pro koho dělá. Moje slovo, Macu.“

Napil se. Nespěchal.

Začal jsem listovat stránkami s těmi příšernými fotografiemi. Mac je viděl také. Chrčivě vydechl a opřel se, aby se na ně nemusel dívat.

Postavil jsem pivo na stůl a rozpřáhl jsem ruce. „Pomoz mi, Macu, prosím.“

Mac se chvíli díval na svoji láhev. Pak se znovu podíval na nápis u dveří. Potom vzal vrchní list z hromádky papírů, přeložil ho, z kapsy na zástěře vyndal tužku, něco na něj napsal a přisunul ho ke mně.

Anna Ashová, Ordo Lebes, zítra ve čtyři odpoledne, stálo tam.

„Co to je?“

Vzal ze stolu svoji láhev a vstal. „Začátek.“

Kapitola pátá

„Ordo Lebes,“ řekla Murphyová. Sundala víčko z kelímku s kávou a odfoukla páru. „Moje latina za moc nestojí.“

„To proto, že nejsi mistr tajných věd jako já.“

Obrátila oči v sloup. „No jo.“

„Lebes znamená veliký kuchyňský hrnec,“ poučil jsem ji. Snažil jsem se nastavit si sedadlo spolujezdce v jejím autě, ale stále jsem se nemohl uvelebit. Nissan Saturn není stavěný na lidi mého vzrůstu. „Překlad tedy zní rád velkého kuchyňského hrnce.“

„A co třeba rád kotle? To nezní tak hloupě a má to větší souvislost s čarodějnicemi.“

„No, šlo by to,“ připustil jsem.

Murphyová si odfrkla. „Mistr tajných věd.“

„Mám jen korespondenční kurz latiny, víš? Měli jsme jet mým autem.“

„Ten tvůj volkswagen je uvnitř ještě menší než tohle.“

„Ale vím, kde co je,“ opáčil jsem a snažil jsem se vyprostit zaseknutou nohu.

„To jsou všichni čarodějové takhle ukňouraní?“ zeptala se a usrkla kafe. „Prostě bys jen chtěl řídit. Asi máš problém s ovládáním.“

„Problém s ovládáním?“

„Jo, problém.“

„Kdybych tě nenechal řídit, tak tu adresu nenajdeš, a já mám problém s ovládáním?“

„Pro mě to není problém, ale prostý fakt,“ opáčila chladně. „Kromě toho to tvoje strakaté auto rozhodně není nenápadné, což je při sledování zásadní vlastnost.“

Uraženě jsem se díval před sebe na čínžák, ve kterém by se měla odehrát schůze řádu velikého kuchyňského hr..., vlastně kotle.

Když Murphyová našla místo na zaparkování, napadlo mě, jestli přece jenom nemá nějaké magické schopnosti. Jenom díky mimosmyslovému vnímání bylo možné najít místo ve stínu a s dobrým výhledem na vchod do domu.

„Kolik je hodin?“ zeptal jsem se.

„Před pěti minutami byly tři. Nejsm si jistá, ale odvážíla bych se vyslovit teorii, že jsou tři hodiny a pět minut.“

Založil jsem si ruce na prsou. „Sledování obvykle nedělám.“

„Myslela jsem si, že to pro tebe bude příjemná změna. Vyražení dveří a zapalování budov tě už musí pomalu nudit.“

„Dveře obvykle nevyraším. Občas prorazím zeď.“

„Ale takhle aspoň vidíme, kdo vchází dovnitř. Může to být užitečné.“

„Užitečné?“ zabručel jsem.

„Za chvíli to přestane bolet.“ Murphyová usrkla kafe a pokývnutím ukázala na ženu, která přicházela k čínžáku. Měla na sobě jednoduché letní šaty a přes ně rozepnutou bílou pánskou košili. Mohlo jí být dost přes třicet a prošedivělé vlasy měla stažené do drdolu. Na nohou měla sandály a na očích sluneční brýle. „Co tahle?“

„Jo, tu znám. Viděl jsem ji párkrát v Bockově knihkupectví.“

Žena rázně vešla dovnitř.

Během následujících pětáctyřiceti minut přišly další čtyři ženy. Dvě jsem poznal.

Murphyová se podívala na kapesní hodinky. Byly to ne-falšované mechanické hodinky bez baterie a mikročipu. „Jsou skoro čtyři. Bude jich tam tak půl tuctu?“

„Vypadá to tak.“

„A neviděl jsi nikoho, kdo by na první pohled vypadal jako lump.“

„Na lumpech je ošemetné, že nemůžeš počítat s tím, že je poznáš na první pohled. Zapomínají si navoskovat knír, rohy nechávají doma a klobouky posílají do čistírny. Je to s nimi těžký.“

Murphyová si mě napůl pobaveně změřila. „Neměli bychom jít?“

„Dej jim ještě pět minut. Pokud nějaká parta lidí pojmenuje svůj spolek latinsky, žádná síla ve známém vesmíru je nepřinutí udělat cokoli včas. Jestli tam budou ve čtyři všechny, je jasné, že je v tom černá magie.“

Murphyová si odfrkla a ještě pár minut jsme počkali. „Tak,“ řekla, aby řeč nestála. „Jak jde válka?“ Hned se zarazila. „Proboha, to je pitomá otázka.“

„Pomalou. Od naší návštěvy v Arctis Toru a výprasku upírů je docela klid. Na jaře jsem byl v Novém Mexiku.“

„Proč?“

„Pomáhal jsem Lucciové s výcvikem mladých Strážců. Při skupinovém výcviku ohnivé magie jsme strávili dva dny proměnou hektaru písku a křoví ve sklo. Pak se objevil pár ghúlů z Rudého dvora a dva mladé zabil.“

Murphyová na mě upřela pohled modrých očí a čekala.

Cítil jsem, jak mi tuhnu čelistní svaly. Těm dvěma nepomůže, když se v tom budeme pitvat. Proto jsem předstíral, že jsem si nevšiml, že mi dává možnost vypovídat se. „Jinak se nic významnějšího nedělo. Spíš prkotiny. Merlin se snaží dostat upíry k jednacímu stolu a dohodnout mír.“

„Asi to nepovažuješ za dobrý nápad,“ poznamenala Murphyová.

„Rudý král má stále dost sil. Válku začal on. Jestli přistoupí na dohodu, tak jen proto, aby si upíři vylízali rány, doplnili stavy a pokračovali ve válce.“

„Zabijte je všechny? Bůh si je roztrídí?“ zeptala se.

„Je mi jedno, jestli je někdo roztrídí, nebo ne. Už zničili spoustu lidí. Mám toho dost.“ Zaskřípal jsem zuby. Ani jsem nevěděl, že tak silně zatínám čelisti.

Snažil jsem se uvolnit. Moc mi to nešlo. Jen jsem si připadal unavenější. „Ach, Murph. Tolik lidí to odneslo. Někdy mám pocit, že můžu reagovat, jak chci rychle, stejně je to jedno.“

„Mluvíš o těch vraždách?“

„I o nich.“

„Nemůžeš za to, Harry. Když uděláš maximum toho, co je ve tvých silách, už nemůžeš udělat víc. Nemá smysl si nic vyčítat.“

„Jo?“

„To mi stále všichni radí.“ Hloubavě se na mě zadívala. „Když se tak na tebe dívám, začínám je chápat.“

„Ale co když jsem mohl udělat víc? O to přece jde.“

„Co třeba?“

„Nevím. Něco, čím bych ty vražedné stvůry zahnal.“

Něco jako v Novém Mexiku. Proboha. Nechtěl jsem na to myslet. Zamnul jsem si kořen nosu, protože mě zase začínala bolet hlava.

Murphyová chvíli čekala, jestli se rozpovídám. „Půjdeme?“ zeptala se, když jsem se k ničemu neměl.

Lehkým tónem dala najevo, že měníme téma. Přikývl jsem a pokusil jsem se přizpůsobit. „Jo. Pokud nemám z téhle tvé pojízdné mučírny zdeformované holenní kosti.“ Otevřel jsem dveře, vysoukal jsem se ven a začal jsem se protahovat.

Ještě jsem ani nezavřel dvířka, když jsem si všiml ženy, která se blížila k čínžáku. Byla vysoká, štíhlá a vlasy měla ještě kratší než já. Nebyla vůbec nalíčená a čas se k jejím strohým rysům nezachoval nijak laskavě.

Když jsem ji viděl naposledy, vypadala hodně jinak.

Ale tehdy byla Helen Beckittová nahá a v ruce držela maličký revolver ráže .22, kterým mě střelila do boku. Ona a její manžel to odnesli, když se začínající černo-
kněžník jménem Victor Sells díky Harrymu Dresdenovi blíž seznámil se svými vlastními vražednými výtvary. Byli na samém dnu Victorova počínajícího magicko-kriminálního impéria. Za své kriminální zločiny byli odsouzeni a ve federální věznici si odpykali trest za drogy. Ztuhl jsem a ani jsem se nehnul. Stačil sebemenší náhlý pohyb a upozornil bych na sebe. Šla rázným krokem a měla naprosto prázdný výraz, přesně jak jsem si to pamatoval. Sledoval jsem ji, jak vchází do domu Anny Ashové.

Murphyová pochopila a také ztuhla na místě. Zahlédla záda Helen Beckittové, když mizela ve vchodu.

„Co to bylo, Harry?“

„Zápletka se komplikuje.“

Kapitola šestá

„Nelíbí se mi to,“ řekla Murphyová. „Helen Beckittová má spoustu důvodů tě nenávidět.“

Zamručel jsem. „Kdo nemá?“

„Mluvím vážně, Harry.“ Dveře výtahu se zavřely a kabina začala stoupat vzhůru. Dům byl starý a výtah nebyl z nejrychlejších. Murphyová potřásla hlavou. „Jestli lidé opravdu začínají mít strach, musí to mít nějaký důvod. Někdo možná roznáší řeči.“

„A ty myslíš, že v tom má prsty Helen?“

„Už tě střelila, a nebylo to k ničemu. Možná si řekla, že je načase přitvrdit.“

„Klacky, kameny a střely ráže malé kosti mohou zlámat mi, však slova nikdy... a tak dál,“ řekl jsem.

„To je hodně podezřelá náhoda, Harry, že je tady. Skončila kvůli tobě ve vězení. Nechce se mi věřit, že se vtírá místnímu magickému společenství jen tak z přátelství.“

„Nevěděl jsem, že poldové znají tak veliká slova jako přátelství, Murph. Víš jistě, že jsi policistka?“

Věnovala mi pohoršený pohled. „Musíš si pořád dělat srandu?“

„Ze spaní si mumlám košilaté limericky.“

„Hlavně mi slib, že si budeš hlídat záda.“

„Žila byla dívka v Nantucketu, platila za velkohubou koketu,“ zarecitoval jsem.

Odevzdaně zvedla ruce. „Dresdene, Dresdene.“

Povytáhl jsem obočí. „Jako bys o mě měla strach.“

„Tam nahoře jsou ženské. Když jde o ženské, míváš zastřené myšlení.“

„Proto si myslíš, že bych si měl hlídat záda.“

„Ano.“

Otočil jsem se k ní. „Ježkovy voči, Murph, proč myslíš, že jsem chtěl, abys šla se mnou?“

Usmála se na mě. „Myslela jsem, že chceš s sebou někoho, kdo si všimne nenápadnějších věcí, než je blikající neon.“

„Ale no tak. Nemusí ani blikat.“

Dveře výtahu se otevřely a já jsem zamířil ke dveřím bytu Anny Ashové. Asi metr a půl od nich jsem narazil na jemný závoj magické energie. Prudce jsem se nadechl a Murphyová se mi musela opřít dlaní o záda, aby do mě nevrátila.

„Co je?“

Zvedl jsem levou ruku. Přestože moje zmrzačená ruka byla stále téměř necitlivá na běžné podněty, bez potíží jsem jejím prostřednictvím vnímal organizované předivo magické energie. Roztáhl jsem prsty, abych pokryl co největší oblast, zavřel jsem oči a soustředil jsem se na své magické smysly.

„Ochrana.“

„Jako kolem tvého bytu?“

„Není tak silná,“ odpověděl jsem a zvolna jsem po ní přejížděl dlaní. „A je trochu primitivní. Já tam mám betonové tvárnice a žiletkový drát. Tohle jsou spíš plaňky a drátěný plůtek. Ale stačí to na slušný kopanec. Řekl bych, že to bude oheň.“ Podíval jsem se do chodby. „Hm. Myslím, že na zabití by to nestačilo, ale bolelo by to pořádně.“

„A oheň by v budově spustil požární poplach,“ dodala Murphyová. „Začal by zmatek, přijeli by hasiči.“

„Hm, hm, má to odradit obyčejného zvědavce, smrtelného i nadpřirozeného. Není to určené k zabíjení.“ Ustoupil jsem a pokynul jsem jí. „Jdi první a zaklepej.“

„To je vtip, ne?“

„Jestli ta ochrana není udělaná dobře, může reagovat s mojí auroou a spustí.“

„Nemůžeš ji prostě zrušit?“

„Ten, kdo ji udělal, měl dost velký strach, aby věnoval velké úsilí zabezpečení svého domova. Zničit to by bylo dost neomalené.“

Murphyové to vzápětí došlo. „A když ochranou projdeš, jako by se nechumelilo, vystrašíš je.“

„Jo. Mají strach. Musím postupovat zlehka, protože jinak mi nijak nepomohou.“

Murphyová přikývla a zaklepala.

Zaklepala třikrát a při třetím zaklepání se už knoflík dveří otočil.

Dveře otevřela drobná, příjemně kyprá žena. Byla ještě menší než Murphyová, něco po čtyřicítce, měla blond vlasy a růžové tváře jako cherubínek. Na sobě měla levandulové šaty a v náručí držela psíka, asi yorkshirského teriéra. Usmála se na Murphyovou a řekla: „Samozřejmě, seržantko Murphyová, vím, kdo jste.“

Asi půl vteřiny po tom, co začala mluvit, řekla Murphyová: „Dobrý den, jsem seržantka Murphyová, detektiv chicagské policie.“

Murphyová zamrkala a zmlkla.

„Ach,“ řekla ta žena. „Omlouvám se, občas se zapomínám.“ Udělala drobné, omluvné gesto. „Jsem tak roztržitá.“

Chtěl jsem se představit, ale než jsem otevřel ústa, ta drobná žena řekla: „Samozřejmě všichni víme, kdo jste, pane Dresdene.“ Přikryla si ústa dlaní. Trochu se jí trásly

prsty. Promiňte. Zase jsem se zapomněla. Promiňte. Jmenuji se Abby.“

„Rád vás poznávám, Abby,“ řekl jsem polohlasem a natáhl jsem ruku k psíkovi. Dychtivě mi ruku očichal a začal vrtět ocasem. „Ahoj, pejsánku.“

„Toto,“ řekla Abby a dřív, než jsem mohl cokoliv poznamenat, dodala: „Přesně tak, klasické. Když to není rozbité, proč to spravovat?“ Pokývla mi. „Promiňte, zavolám naši hostitelku. Já jsem jen byla nejbliž u dveří.“ Zavřela nám před nose.

„Jistě,“ řekl jsem dveřím.

„Zvláštní,“ poznamenala Murphyová.

Pokrčil jsem rameny. „Aspoň že ten pes mě má rád.“

„Věděla, co řekneme ještě dřív, než jsme to řekli, Harry.“

„Všiml jsem si.“

„Ona je telepat, nebo co?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne tak, jak myslíš. Příliš se netají tím, co dělá, a pokud by se hrabala lidem v hlavách, Rada by s tím byla už dávno něco udělala.“

„Ale jak mohla vědět, co chceme říct?“

„Řekl bych, že je jasnozřivá. Vidí do budoucnosti. Možná jen vteřinu nebo dvě, a příliš to neovládá.“

„To se může hodit,“ prohodila Murphyová zadumaně.

„Občas ano. Ale budoucnost není vytesaná do kamene.“

Murphyová nakrčila čelo. „Například kdybych se v poslední vteřině rozhodla představit se jako Karrin Murphyová, a ne jako seržantka.“

„Jo. Spletla by se. Lidé jako ona vnímají... něco jako obláček možných budoucností. I bez magického nadání jsme se tu ocitli ve snadno předvídatelné situaci. Byl to základní společenský kontakt. Vypadalo to tedy, že ví, co přijde. Ale to nevěděla. Musela odhadnout tu nejpravděpodob-

nější možnost a v tomhle konkrétním případě to nebylo zvlášť těžké.“

„Proto vypadala tak zmateně,“ pronesla Murphyová.

„Jo. Sledovala, co se děje, co se zřejmě stane, vyřazovala, co se asi nestane, a to všechno v průběhu několika vteřin.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Když vidí dál než jednu dvě vteřiny, je to pro ty lidi mnohem horší.“

„Proč?“

„Protože čím dál vidíš, tím víc je možností. Vezmi si šachy. Začátečník je rád, když vidí čtyři nebo pět tahů dopředu. Deset tahů už poskytuje exponenciálně vyšší počet konfigurací, než poskytuje šachovnice. Šachoví mistři někdy dokonce vidí ještě dál. A když do toho zapojíš počítače, číslo ještě vzroste. Je to prakticky nepředstavitelné.“

„A to je jednoduchý, uzavřený systém,“ přikývla Murphyová. „Šachy. Ve skutečném světě je možností ještě mnohem víc.“

„To je ta nejsložitější hra.“ Potřásl jsem hlavou. „Je to nebezpečný talent. Může tě rozhodit a mít různé vedlejší důsledky. U lidí, jako je Abby, se často objevuje epilepsie, alzheimer nebo různé poruchy osobnosti. Vsadím pět babek, že na tom zdravotním náramku má napsáno, že je epileptička, a ten pes vycítí přicházející záchvat a varuje ji.“

„Neviděla jsem žádný náramek, nesázím se.“

Stáli jsme venku asi pět minut a tiše jsme si povídali. V bytě se mezitím rozhořela debata. Dveřmi pronikaly tlumené hlasy, které umlkly, když je přehlušil jiný, ráznější. Za okamžik se dveře otevřely.

Stála proti mně žena, kterou jsme viděli vcházet do domu jako první. Měla tmavou pleť, černé oči a krátké, rovné černé vlasy. Napadlo mě, že někdy v minulosti se v její rodině objevil indián. Měřila necelých sto šedesát pět

centimetrů a mohlo jí být málo přes pětatřicet. Měla vážnou tvář s jemnými vráskami nad kořenem nosu a podle toho, jak pevně stála rozkročená mezi futry, jsem měl dojem, že dokáže být pořádně neústupná.

„Nikdo tu nepřekročil žádný ze Zákonů, Strážce.“

„Božínku, to je úleva. Anna Ashová?“

Přimhouřila oči a přikývla.

„Jsem Harry Dresden.“

Stiskla rty a zamyšleně si mě prohlížela. „Děláte si legraci? Já přece vím, kdo jste.“

„Nezvykl jsem si předpokládat, že mě každý zná,“ řekl jsem lehce omluvným tónem. „Tohle je Karrin Murphyová od místní policie.“

Anna pokývla Murphyové. „Můžu vidět váš odznak, paní Murphyová?“ požádala ji zdvořile.

To už jí Murphyová podávala odznak v koženém obalu, na jehož druhé straně byl pod průhledným plastem její průkaz s fotografií.

Anna si prohlédla odznak a porovнала fotografii se skutečnou Murphyovou. Trochu neochotně jí pouzdro vrátila a obrátila se na mě: „Co chcete?“

„Promluvit si.“

„O čem?“

„O Ordo Lebes. A o tom, co se v poslední době stalo několika vyznavačkám.“

„Jsem si jistá, že o tom víte mnohem víc než my,“ stále mluvila zdvořile, ale v jejím hlasu jsem cítil hořký podtón.

„Právě že ne. Chci si některé věci vyjasnit.“

Podezíravě se na mě podívala a potřásla hlavou. „Nejsem padlá na hlavu. Strážci přece všechno sledují. To ví každý.“

Povzdechl jsem si. „Jo, ale zapomněl jsem si vzít orwellovské vitamíny a miskou vtipné kaše Velkého bratra. Dou-

fal jsem jen, že si se mnou popovídáte jako s normálním člověkem.“

Ostražitě si mě měřila. „Proč bych měla?“

„Protože vám chci pomoci.“

„Dalo se čekat, že tohle řeknete. Jak mám vědět, že to myslíte vážně?“

„Mluví s vámi na rovinu, paní Ashová,“ vložila se do konverzace Murphyová. „Přišli jsme, abychom vám pomohli, pokud to půjde.“

Anna se chvíli kousala do rtu a těkala pohledem mezi námi dvěma. Pak se podívala do místnosti za sebou. Nakonec se otočila ke mně. „Zjev může klamat. Nemůžu si nijak ověřit, že jste, za koho se vydáváte. Raději budu opatrná.“

„Opatrnosti není nikdy nazbyt,“ souhlasil jsem. „Jenže vy začínáte být lehce paranoidní, paní Ashová.“

Pomalou zavírala dveře. „Tohle je můj domov, a dovnitř vás nepozvu.“

„Paráda,“ řekl jsem. Lehce jsem ji odstrčil a vešel přes práh dovnitř dřív, než dveře úplně zavřela.

Jakmile jsem to udělal, ucítil jsem tlak prahu, aury ochranné magické energie, která obklopuje každý domov. Mé vlastní silové auře kladl práh znatelný odpor. Nepropustil ji. Kdyby mě byla Anna pozvala k sobě domů, práh by se rozestoupil jako závěs. Neudělala to, a proto jsem musel zanechat většinu své síly za dveřmi. Pokud bych se uvnitř musel utkat s nějakými silami, byl bych prakticky bezmocný.

Otočil jsem se k Anně, která na mě užasle zírala. Věděla, co jsem právě udělal.

„Tak. Kdybych byl z nadpřirozeného světa, nemohl bych překročit práh. Kdybych tady chtěl někomu ublížit, byl bych se odzbrojil? Ztraceně, vzal bych si k tomu jako svědka poldu?“

Murphyová pochopila narážku a vstoupila za mnou.

„Já...“ Anna nevěděla, co říct. „Jak... jak jste věděl, že vám ochrana nevybuchne do obličeje?“

„Dobrý odhad. Jste opatrný člověk a v domě jsou děti. Pochybuji, že byste nastražila něco, co by explodovalo po každé, když někdo vejde do dveří.“

Zhluboka se nadechla a přikývla. „Ale stejně by se vám nelíbilo, co by se stalo, kdybyste zkusil projít násilím.“

„Věřím vám.“ Opravdu jsem jí věřil. „Paní Ashová, nepřišel jsem nikomu vyhrožovat ani ubližovat. Nemůžu vás přinutit, abyste se mnou mluvila. Jestli chcete, abych odešel, okamžitě půjdu. Ale už jen pro vaši bezpečnost mě vyslechněte. Jen pár minut. Víc nechci.“

„Anno?“ ozvala se odněkud Abby. „Myslím, že bys je měla vyslechnout.“

„Ano,“ připojil se další, hluboký a tichý ženský hlas. „Souhlasím. Trochu ho znám. Jeho slovu se dá věřit.“

Uvědomil jsem si, že kromě sténání jsem hlas Helen Beckittové nikdy neslyšel. Ale jeho hutnost a nulová modulace dokonale ladily s jejím polomrtvým pohledem.

Věnoval jsem Murphyové znepokojený pohled a pak jsem se podíval zpět na Annu.

„Paní Ashová?“

„Dejte mi své slovo. Přísahaňte na svoji sílu.“

To je hodně vážná přísaha, aspoň mezi čaroději mé úrovně. Přísahy jsou mocné. Člověk nemůže přísahat na své magické schopnosti a přísahu s lehkým srdcem porušit. Mělo by to za následek snížení schopností v Umění, a tedy omezení síly. S odpovědí jsem neváhal. „Přísahám na svoji sílu, že vaši pohostinnost přijmu jako řádný host, neublížím vám ani jiným a neodmítnu poskytnout pomoc, pokud byste tímto pohostinstvím utrpěli.“

Krátce, prudce vydechla a přikývla. „Dobře. Slibuji, že se budu chovat jako hostitelka dbalá všech povinností. A říkejte mi Anno, prosím.“ Svě jméno vyslovila s archaickým britským přízvukem. Pokynula mi a vedla nás do bytu. „Jistě se neurazíte, pokud vynecháme představování.“

Bylo to pochopitelné. Když někdo vysloví celé své jméno, poskytne tím čaroději nebo nadanému černokněžníkovi kanál a referenční bod, s jehož pomocí může zacílit škodlivá, dokonce smrtící kouzla. Stejně se používá čerstvá krev, odstřížky nehtů nebo pramen vlasů. Během obyčejného rozhovoru je téměř nemožné říct své celé jméno, ale už se to stalo. Když si je někdo vědom, že by se mohl stát terčem kouzla, je při vyslovování svého jména velice opatrný a velmi rychlý.

„V pořádku.“

Byt byl velice pěkný a podle všeho celkem nedávno prošel rekonstrukcí. Z oken byl krásný výhled a velice kvalitní nábytek byl převážně z masivního dřeva.

V obývacím pokoji bylo pět žen. Abby seděla v dřevěném houpacím křesle s okatým psíkem na klíně. Helen Beckittová stála u okna a apaticky zírala na město. Na pohovce seděly dvě ženy a jedna ve dvojkřesle kolmo k nim.

„Mám tomu rozumět tak, že víte, kdo jsem?“

„Ony to vědí,“ řekla Anna tiše.

Přikývl jsem. „Dobře. Řeknu vám, co vím. Někdo zabil nejméně pět praktikujících žen. Některé z těch vražd vypadaly jako sebevraždy. Důkazy ale naznačují, že tomu tak nebylo.“ Zhluboka jsem se nadechl. „A přinejmenším u dvou těl jsem našel vzkazy určené pro mě nebo pro někoho, jako jsem já. Byly to věci, které nemohli objevit normální policisté. Myslím, že hledáme sériového vraha, a myslím si, že váš řád reprezentuje typ obětí, který vyhovuje jeho...“

„Nebo jejímu,“ přerušila mě Murphyová, která téměř nespouštěla oči z Beckittové.

Beckittová se trpce pousmála, ale nepohnula se.

„Nebo jejímu,“ souhlasil jsem, „profilu.“

„To myslí vážně?“ zeptala se jedna z žen, které jsem neznal. Mohlo jí být krátce po padesátce, byla tedy o něco starší než ostatní. Přestože byl teplý den, měla na sobě silný světle zelený rolák a tmavě šedou pletenou vestu. Vlasy měla stažené do přísného drdolu. Dřív zřejmě měly sytě měděnou barvu, ale už začínaly prokvétat šedinami. Vůbec nebyla nalíčená. Hnědošedé oči se dívaly skrz hranaté brýle se stříbrnými obroučkami a obočí si nechala narůst hustší, než by většina žen pokládala za vhodné.

„Naprosto vážně,“ opáčil jsem. „Jak vám můžu říkat? Bylo by nezdvořilé říkat vám Roláku, aniž bych se napřed zeptal.“

Trochu ztuhla. „Priscilla,“ řekla, ale nepodívala se na mě.

„Priscillo, uvízl jsem na mrtvém bodě. Nevím, co se děje, a proto jsem přišel za vámi.“

„A jak jste se dozvěděl o Ordu?“

„Ve skutečném životě jsem soukromý detektiv. Vyšetřuji.“

„Lže,“ prohlásila Priscilla a podívala se na Annu. „Určitě. Ty přece víš, co jsme viděly.“

Anna sjela pohledem z Priscilly na mě a zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne.“

„Co jste viděly?“ zeptal jsem se Anny.

Anna se rozhlédla po ostatních, ale nikdo nic neříkal. Znovu se obrátila ke mně. „Máte pravdu. Několik členek našeho řádu zemřelo. Ale zřejmě nevíte, že další zmizely.“ Zhluboka se nadechla. „Nejenom z Orda, ale také z celého společenství. Od konce minulého měsíce je neznámých nejméně dvacet lidí.“

Tiše jsem hvízdal. Tohle bylo opravdu vážné. Pochopte. Lidé se ztrácejí každou chvíli a většina proto, že chce. Našinci však drží víc pohromadě než ostatní, protože mají tušení nebo vědí o existenci nadpřirozených dravců, kteří je mohou uchvátit, pokud budou mít tu možnost. Je to jednoduchý instinkt stáda, a funguje to.

Jestliže zmizelo dvacet lidí, je velice pravděpodobné, že se něco vydalo na lov. Jestli je dostal vrah, stojí přede mnou obrovský problém, což pro mě není úplně neznámé.

„Říkáte, že lidé něco viděli? Co?“

„Všechny...“ Potřásla hlavou a odkašlala se. „Všechny tři oběti z řádu, jejichž těla se našla, byly naposledy viděny živé ve společnosti vysokého muže v šedém plášti.“

Překvapeně jsem zamrkal. „A vy si myslíte, že jsem to byl já?“

„Nebyla jsem dost blízko, abych to mohla tvrdit,“ řekla Priscilla. „Bylo po setmění a ona byla na ulici před mým bytem. Viděla jsem je oknem.“

Příliš se jí nepodařilo zakrýt, že málem řekla vás namísto je.

„Já jsem byla u Bocka,“ dodala Abby vážným tónem a dívala se do prázdna někam mezi nás. „Bylo pozdě. Viděla jsem, jak kolem prošla s nějakým mužem.“

„Tohle jsem neviděla,“ řekla Helen Beckittová. „Sally odešla z baru s dost pohledným černovlasým mužem s šedýma očima a bledou pokožkou.“

Sevřel se mi žaludek. Koutkem oka jsem viděl, že Murphyová nasadila neutrálně opatrný výraz.

Anna pohybem ruky požádala Helen, aby nic neříkala. „Nejméně dva věrohodní svědci potvrdili, že když naposledy viděli některou ze zmizelých, byly ve společnosti muže v šedém plášti. Další viděli krásného černovlasého muže.“

Potřásl jsem hlavou. „A vy si myslíte, že ten chlapík v šedém plášti jsem byl já?“

„Kolik vysokých mužů v šedém plášti se prochází po Chicagu, pane?“ řekla Priscilla ledovým hlasem.

„Metr šedého manšestru dostanete v obchodě za tři dolary,“ opáčil jsem. „A v osmimilionovém městě se pár vysokých mužů určitě najde.“

Priscilla přimhouřila oči. „Tak kdo to tedy byl?“

Abby se zahihňala a Toto na to konto zavrtěl ocáskem.

Stiskl jsem rty a chvílku jsem přemýšlel. „Jsem si sto procentně jistý, že to nebyla Murphyová.“

Helen Beckittová popotáhla.

„Tohle není legrace,“ vyhrkla Priscilla.

„Ach, promiňte. Vzhledem k tomu, že jsem se o šedém plášti dozvěděl teprve před dvěma vteřinami, přišla mi ta otázka trochu jako vtip.“ Obrátil jsem se k Anně: „Já jsem to nebyl. A nebyl to žádný Strážce Rady. Nebo přesněji neměl by to být.“

„A jestli byl?“ hlesla Anna.

Založil jsem si ruce. „Tak se postarám, aby už nikdy nikomu neublížil.“

Murphyová udělala krok kupředu. „Promiňte. Říkaly jste, že zemřely tři členky řádu. Můžete mi prosím říct, jak se jmenovaly?“

„Maria, Janine a Pauline,“ odpověděla Anna v rozvážném tempu pohřebního pochodu.

Věděl jsem, kam tím Murphyová míří.

„A co Jessica Blancheová?“

Anna se na okamžik zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou. „Myslím, že jsem to jméno nikdy neslyšela.“

„Takže není členkou řádu,“ řekla Murphyová. „A nepatří do... hm... do společenství?“

„Pokud vím, ne,“ odpověděla Anna. „Zná ji někdo?“